

EVA
Samková
olympijská vítězka

Jan Kudlička

Narozen: 29. dubna 1988 v Opavě

Sport: atletika, skok o tyči

Trenér: Boleslav Patera

Oddíl: Dukla Praha

Osobní rekord: 577 cm venku, 580 cm v hale

KONEČNĚ tam spadla medaile!

Text a foto: Ivana Roháčková

S atletikou začínal v opavském Sokole jako vícebojař. Jeho talent pro skok o tyči nakonec rozhodl o specializaci v této disciplíně. Prvním světovým závodem bylo juniorské mistrovství světa v marockém Marrákeši v roce 2005. Hladce zvládl kvalifikaci a ve finále pak obsadil šesté místo díky tehdy druhému výkonu v kariéře 505 cm. K největším

úspěchům dlouho patřilo 5. místo z MS juniorů v roce 2006. Díky dvěma osobním rekordům – v kvalifikaci 520, ve finále 530 na druhý pokus – dosáhl na nejlepší umístění z české výpravy.

V sezoně 2007 posunul národní juniorské rekordy v hale na 543 cm, venku 561. Na ME juniorů v Hengelu, ale nezvládl svůj kvalifikační základ 490 cm.

Po přesunu do Prahy za trenérem Paterou na pražskou Duklu začal měnit techniku. To se projevilo v létě 2008 na atletickém mítinku Praga Academica, když jako první z tyčkařů splnil ostrý limit 570 cm pro účast na olympijských hrách v Pekingu. Tam prošel sítím kvalifikace a ve finále skončil na desátém místě s překonanými 545 cm.

Začátkem roku 2009 jeho slibně rozjetou sezonu zbrzdilo zranění ruky, když zlomil tyč. V létě na ME „dvaadvacítka“ v Kaunasu skočil jen 515 cm a bral dělené osmé místo. Na mistrovství světa se po boji dostal, avšak v Berlíně skončil v kvalifikaci – 540 cm mu stačilo na dělené 24. místo.

V sezoně 2010 se nominoval na ME do Barcelony, kde z dramatické kvalifikace prošel i do bojů o medaile. Tam se mu bohužel nepodařilo zopakovat výkon 565 z vyřazovacího kola, skočil o 5 cm méně.

V halové sezoně 2011 se Honza neúspěšně pokoušel o nominaci na halové ME do Paříže, když nezdolal potřebných 560 cm. Dostal se ale na letní MS do Tegu a prošel tu i do finále. V něm obsadil za zdolání svého nejlepšího výkonu roku 565 cm dělenou devátou příčku.

Velmi ostrý limit 572 cm pro halové MS 2012 do Istanbulu přes řadu nadějných pokusů nezdolal, ale před vrcholou sezony si vylepšil osobní rekord na 573 cm. Na mistrovství

Evropy uspěl ve finále, když překonal 560 cm a skončil šestý. V Londýně na olympijských hrách pak skončil jen o dvě příčky níže, když zvládl 565 na potřetí.

V obou vrcholných podnicích roku 2013 se probojoval mezi elitní osmičku. V Göteborgu na HME to bylo páté místo za 571 cm.

V létě pak, v protrápeném světovém finále v Moskvě po překonání 575 cm, bral sedmou příčku.

V březnu 2014 na halovém mistrovství světa v polských Sopotech se konečně Jan Kudlička dočkal medaile. Za halový osobní rekord 580 centimetrů mu připadl bronz. „Konečně tam spadla medaile!“ prohlásil šťastný majitel prvního cenného kovu, který se pak pokoušel ještě o 585 centimetrů, ale nový český rekord se mu nakonec překonat nepodařilo. |

Největší úspěchy:

- 3. místo – HMS 2014, 580 cm
- 7. místo – MS 2013, 575 cm
- 5. místo – HME 2013, 571 cm
- 8. místo – LOH 2012, 565 cm
- 6. místo – ME 2012, 560 cm
- 9. místo – MS 2011, 565 cm
- 10. místo – ME 2010, 560 cm
- 8. místo – ME22 2009, 515 cm
- 10. místo – LOH 2008, 545 cm
- 5. místo – MSJ 2006, 530 cm
- 6. místo – MS17 2005, 505 cm

dukla sport

editorial

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 9 / číslo 1 / 2014

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přiščák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 973 203 840
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková
Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 1 / 2014 vyšlo: 31. 3. 2014

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNE

Fota na obálce: Ivana Roháčková

Jsou narozeni ve stejném roce, oba dva jsou mladí, dnes už ale velmi úspěšní sportovci. Ona je olympijská vítězka, on halový mistr světa. Doposud nejvýraznější sportovní výsledky v letošním roce z řad sportovců ASC DUKLA udělali právě tyto dva, sportovní veřejnosti už velmi známí – Eva Samková a Pavel Maslák. A zdá se, že vynikajícím výsledkem, svým bezprostředním projevem, skromností na jedné straně a suverenitou v nejdůležitějším závodě roku na straně druhé velmi silně oslovili lidi mladé i starší generace a média se o ně začala dost zajímat. A to je dobře. Už dnes jsou vzorem pro děvčata, co jezdí na prknech, a mladé kluky, čtvrtkaře. Oba dva se určitě přístupem k tréninku nezmění, oba dva chtějí i nadále vyhrávat, být nejlepší. Oba dva jsou zaměstnaní u Armádního sportovního centra DUKLA. Pavel je už vojákem v hodnosti nadrotmistra a Evka o uniformě přemýšlí. A to je taky dobře. Přejme jim hlavně zdraví, to Evičko zrovna teď potřebuje ze všeho nejvíce, dále jim přejeme, aby jejich dosažené velké medailové úspěchy nebyly poslední, naopak. Protože letos nám všem, skutečně nám všem, udělali velkou radost. Evičko, Pavle, díky za to.

1/14

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

16

18

20

28

obsah

- 2 Češi nejúspěšnější v historii
- 4 Soupeřky na páрку a zlaté podšívky
- 6 Naděje Pančochové ukončila rána do hlavy
- 8 Borec i bez medaile
- 10 V běžecké stopě bez záře
- 10 Radost, nebo smutek z pátého místa
- 12 Vztek, zklamání i lítost
- 13 Sáňkařští sousedi ze Smržovky mysleli na lepší umístění
- 13 Levé křídlo v ledovém korytě
- 14 Do elitní patnáctky se nevešil
- 15 Naděje zůstala pod můstkem
- 16 Drak Maslák vládne už i světu
- 18 Křišťálová tečka za sezonou
- 20 Medaile v poslední den šampionátu
- 21 Získalová pomohla k jediné medaili střelců
- 22 Šanci odvál vítr
- 24 Lidi nám to stále přejí
- 25 Sochař na snowboardu
- 26 Ve znamení „královny“ Hejnové
- 28 Půl století stará budova lázní generální rekonstrukcí omládlá
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Termínovka
- 31 Medaile, rekordy a tituly
- 32 Šárka ještě není na vrcholu

4

Y. J. Mas

Češi nejúspěšnější v historii

XXII. zimní olympijské hry se konaly od 6. do 23. února 2014 v ruském přímořském městě Soči, přičemž zahajovací ceremoniál proběhl 7. února. Hry byly organizovány ve dvou centrech, u pobřeží v Olympijském parku Soči a v horském středisku Krasnaja Poljana. Jednalo se o druhé olympijské hry pořádané na území Ruska, ale o první zimní olympiádu. Z České republiky reprezentovalo 88 sportovců ve 13 druzích sportu.

Výprava získala celkem 8 medailí (2 – 4 – 2), což je nejvíce v historii samostatného Česka i Československa na zimních hrách. Medaile vybojovali rychlobruslařka Martina Sáblíková (zlato, stříbro), snowboardistka Eva Samková (zlato), biatlonisté Ondřej Moravec (stříbro, bronz), Gabriela Soukalová (stříbro), Jaroslav Soukup (bronz) a smíšená biatlonová štafeta (stříbro).

Z Armádního sportovního centra DUKLA na hrách závodilo 27 sportovců a byl připraven i náhradník bobista Jan Stoklásk.

Armádní sportovci na zimních olympijských hrách od roku 1924 v Chamonix do 2014 v Soči získali celkem 23 olympijských medailí: 5 zlatých – 8 stříbrných – 10 bronzových.

Text a foto: Ivana Roháčková

Výsledky armádních sportovců na ZOH v Soči 2014

umístění	sportovec	sport	disciplína
zlato	Eva Samková	snowboarding	snowboardcross
5.	Šárka Pančochová	snowboarding	slopestyle
5.	Lukáš Bauer	běh na lyžích	15 km klasicky
5.	Ondřej Bank	alpské lyžování	obří slalom
6.	Ester Ledecká	snowboarding	paralelní slalom
7.	Ondřej Bank	alpské lyžování	superkombinace
7.	Antonín Hájek Jakub Janda Jan Matura	skoky na lyžích	velký můstek, družstva
7.	Ester Ledecká	snowboarding	paralelní obří slalom
7.	Pavel Churavý Tomáš Slavík Miroslav Dvořák	severská kombinace	velký můstek/4× 5 km, družstva
8.	Lukáš Bauer Martin Jakš Aleš Razým Dušan Kožíšek	běh na lyžích	štafeta 4× 10 km
9.	Nikola Sudová	akrobatické lyžování	jízda v boulicích
9.	Ondřej Bank	alpské lyžování	super G
9.	Antonín Brož Lukáš Brož Ondřej Hyman	saně	družstva
9.	Martin Jakš Aleš Razým	běh na lyžích	sprint dvojic
10.	Karolína Grohová	běh na lyžích	štafeta 4× 5 km
11.	Miroslav Dvořák	severská kombinace	velký můstek/10 km
13.	Lukáš Brož Antonín Brož	saně	dvojice
16.	Šárka Pančochová	snowboarding	U-rampa
16.	Domínik Suchý	boby	čtyřboby
18.	Jan Matura	skoky na lyžích	velký můstek
19.	Jakub Janda	skoky na lyžích	střední můstek
19.	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	superkombinace
20.	Ondřej Bank	alpské lyžování	sjezd
23.	Jan Matura	skoky na lyžích	střední můstek
23.	Pavel Churavý	severská kombinace	střední můstek /10 km
24.	Nikol Kučerová	akrobatické lyžování	skikros
25.	Ondřej Hyman	saně	jednotlivci
25.	Tomáš Slavík	severská kombinace	střední můstek /10 km
27.	Jakub Janda	skoky na lyžích	velký můstek
28.	Antonín Hájek	skoky na lyžích	velký můstek
28.	Martin Jakš	běh na lyžích	skiatlon
29.	Miroslav Dvořák	severská kombinace	střední můstek/10 km
29.	Tomáš Slavík	severská kombinace	velký můstek/10 km
31.	Lukáš Bauer	běh na lyžích	hromadný start 50 km
32.	Pavel Churavý	severská kombinace	velký můstek/10 km
37.	Martin Jakš	běh na lyžích	hromadný start 50 km
38.	Karolína Grohová	běh na lyžích	sprint
41.	Dušan Kožíšek	běh na lyžích	sprint
44.	Jiří Magál	běh na lyžích	skiatlon
46.	Lukáš Hlava	skoky na lyžích	střední můstek
49.	Aleš Razým	běh na lyžích	sprint
52.	Jiří Magál	běh na lyžích	hromadný start 50 km
vyřazen v 1. kole	Emil Novák	snowboarding	snowboardcross
vyřazen v 1. kole	David Bakeš	snowboarding	snowboardcross
nedokončil 1. kolo	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	obří slalom
nedokončil 2. kolo	Filip Trejbal	alpské lyžování	slalom
nedokončil 2. kolo	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	slalom

Na helmu dostala Eva Samková kameru, aby na obrazovce u cíle v areálu extrémních sportů Roza Chutor mohli diváci sledovat dramatické souboje o olympijské zlato z pohledu závodníka. Jenže to si pořadatelé nevybrali dobře...

Soupeřky na párku a zlaté podšívky

Česká snowboardkrosářka vedla v každé své jízdě suverénně od začátku do cíle a jediným momentem, kdy se na kameře mohla objevit některá z jejích soupeřek, byl závěrečný skok finále. Při něm se Samková ohlédla za sebe, aby zkontrolovala náskok, s jakým si dojela pro olympijské zlato. „Já doufala, že ty záběry z finálových jízd budou nezajímavé, usmívala se.“

Psychologická bitva

I nasazení kamerky na helmu bylo součástí psychologické bitvy. Většina soupeřek totiž odmítla. „Řešili jsme, jestli si ji vzít

i na kvalifikaci, protože pár setinek ubere. Ale nám bylo jedno, jestli Eva vyhraje o desetinu nebo tři sekundy. A hlavně tím ukážeme, že ostatní si s kamerou nevěří, kdežto my je máme na párku,“ vysvětloval Samkové kouč Marek Jelínek.

Ženský snowboardkros byl na hrách v Soči závodem jedné ženy. Tréninky Samkové nevycházely, jezdila až moc rychle, padala, dokonce si natáhla stehenní sval a vyhodila rameno. Ale v samotném závodě ustála všechny náznaky krizových situací.

„Nejtěžší byla v semifinále, kdy jsem úplně přeletěla doskok a myslela, že neodjedu. Ve finále jsem všem chtěla co nejvíc ujet, abych si mohla přibrzdit před poslední klopenkou,“ popisovala svou zlatou taktikou.

Když projela cílem finálové jízdy, poručela se k zemi, zahodila prkno a litala cílovým prostorem tam a zpátky. „Došlo mi to asi, až když jsme čekali na vyhlášení. Je fakt hustý, že jsem mezi těmi pár lidmi, kteří vyhráli olympiádu,“ kroutila nevěřícně hlavou.

Když se pak rozhlédla kolem sebe, neviděla nikoho v bílých svrscích, které česká výprava v Soči oblékala. Všichni si totiž obrátili bundy naruby, protože jejich podšívka je zlatá.

Stejně jako Eva Samková.

Knírek pod nosem smrděl

Pokud má dvacetiletá dívka pod nosem knírek, není to obvykle nic lichotivého. Přesto si v průběhu her v Soči po vzoru Evy Samkové hrdě přimaloval ozdobu nad svůj horním ret nejeden český fanoušek i fanynka.

Když na oficiální tiskové konferenci po závodě čelila Samková dotazům zahraničních médií, většina otázek směřovala právě na knír. A tak čerstvá olympijská vítězka trpělivě ve zkratce opakovala příběh, kterak se na mistrovství světa ve španělské La Molině v roce 2011 nechala inspirovat svým polským snowboardkrosovým kamarádem Mateuszem Ligockým, a když ji namalovaný knírek přinesl štěstí v podobě pátého místa, zůstala u něj i v dalších závodech.

Sama snowboardistka přiznává, že už jí občas leze na nervy, když někdo přijde a hned se jí ptají, kde má knírek. Přesto se z chvilového rozmaru během jednoho ze závodů stal chytrý marketingový tah, když logo ve tvaru knírku zdobí i Samkové internetové stránky,

po jejím zlatém triumfu kolabující pod nápořem fanoušků.

Olympijský experiment s knírkem v barvách trikolóry měl ale i stinnou stránku. „Strašně to smrdělo pod nosem,“ oklepala se snowboardistka. Červenou a modrou barvu totiž obstaraly fixy, ale na bílou použil autor Jakub Flejšar speciální barvu. „Tím se asi malují prkna, dost to pářilo, musel to být snad nějaký Balakryl.“

Stroj na vítězství vyladili sochař a kaskadér

Marně se snažili skrývat dojetí. „Flaška brečel jako malé dítě,“ ukazoval trenér Evy Samkové Marek Jelínek na svého kolegu Jakuba Flejšara. „Já teda taky, ale už jsem vyschnul... Jo, vy už nahráváte? Tak já jsem samozřejmě nebrečel, jsem drsňák,“ vtipkoval po závodě s novináři Jelínek, jeden ze strůjců skvostně se rozvíjející kariéry Evy Samkové.

Když se olympijské vítězky zeptáte, v čem je její síla, díky níž dominuje snowboardovému světu, odvěti: „V trenérech.“ Dva muži, kteří její kariéru nasměrovali až k olympijskému zlatu, přitom nejsou profesionálními kouči, kteří si vydělávají jen snowboardingem. Naopak do fungování týmu vrážejí finance získané ve svých „civilních“ profesích.

Reprezentační kouč Jelínek se přes léto mění v kaskadéra, odvážnými kousky obohatal filmové fantasy série Blade či Letopisy Narnie. Třiatřicetiletý Flejšar, jehož maminka je známou návrhářkou ve studiu E-Danielly, se zase realizuje v sochařství. „Dělám pro soukromé osoby dřevěné plastiky do designových prostorů. Tím vydělávám přes léto.“

Text: Michal Osoba
Foto: ČTK/AP, ČTK/PA a Ivana Roháčková

Slzy nepřišly. Jen jsem zpívala a na nic nemyslela

Knírek si smyla, slavnostní ceremoniál přece musí mít důstojnost. Zvláště když při něm člověk dostává zlatou olympijskou medaili. Eva Samková předvedla ve snowboardkrosové trati ohromující představení, soupeřkám nedala k lákavé vůni zlata ani přičichnout.

Ještě den před závodem jste plakala bezradností, když jste si neuměla poradit s nástrahami olympijské trati. Na nejvyšším stupínku došlo na slzy štěstí?

Na to já právě moc nejsem. Když se týká něco mě, že třeba vyhraju závod, je to krásný, ale slzy se o mě úplně nepokoušejí. Když ale v televizi vidím sestřihy jiných, jako třeba když dobíhala Zuzka Hejnová nebo dojížděl Vávra Hradilek, to teda natahuju. Myslela jsem si, že aspoň tady bych právě mohla natahovat. A nic!

Je zlatá medaile těžká?

Hrozně těžká, má asi kilo. Myslela jsem si, že bude těžká, ale až tolik!

Co vám na stupních proběhlo hlavou?

Že je za medailí pár let mé práce a ještě víc let práce mého týmu. Je satisfakcí, že se nám to povedlo. Protože obzvlášť v tomhle sportu stačí takhle (*luskne prsty*) a mohla jsem být dvacátá.

Hymnu jste si užila?

Přišlo mi, že ji hraji hrozně rychle a i tóny byly ke konci zvláštní. Tak jsem si zpívala a na nic extra nemyslela.

Jak prožívala závod vaše rodina?

Maminka mi vždycky říká, ať radši zabrzdím, že nemusím vždycky vyhrát. Ale mamko, ono je to někdy i horší si přibrzdit! (*směje se*) To jim člověk nevysvětlí, jsou to rodiče, kterým je jedno, jestli vyhraju, nebo ne. Budou mě mít pořád stejně rádi, nejsou upnutí

na výsledky. To samé babička s dědou, ti prožívají i všechny svátky.

Vzpomenete si na ten osudový moment, kdy jste si řekla, že dáte ze všech svých aktivit přednost zrovna snowboardingu?

Chodila jsem do sportovní třídy, která byla rozdělena jen na lyžaře-běžkaře a hokejisty. A já si vydobyla, že sice absolvuju s běžkaři všechny tréninky, ale přes zimu budu jezdit do snowboardové školy, kterou jsem si našla ve Špindlerově Mlýně. Tam jsem začala jezdit a bylo to super, sranda, hrozná pohoda...

Při množství zájmů jste asi v dětství musela přijít ze školy domů, zahodit tašku a spěchat ven.

Většinou jsem někde chodila rovnou ze školy. Když jsem pak už jezdila na snowboardu, tak jsem většinou hnedka po obědě musela běžet na autobus do Špindlu, abych to stihla. Když jsem jezdila na koni, někdy jsem ani nešla na oběd, abych stihla jet o autobus dřív a mohla tam být delší dobu. Ale bylo to dobrý, aspoň jsem se nenudila. Nestíhala jsem sledovat televizi, nebyla jsem ani moc doma. Furt jsem někde blbla.

Váš reprezentační kolega Michal Novotný tvrdí, že máte v sobě velkou touhu vítězit. Máte to tedy podobně jako biatlonistka Gabriela Soukalová, která závodí i na přechodu pro chodce?

To já právě nikdy neměla pocit, že bych chtěla vyhrávat. Vždycky když byla nějaká sázka, tak jsem radši řekla, že jsem posera a že do toho nejdu, protože mám od rodičů naučenou nějakou hranici, kdy by se mohlo něco stát. Že bych závodila na přechodu, to zas ne, tak ujetá nejsem. Není to tak, že bych se hnala jenom za tím vítězstvím, to vůbec. Ale když člověka něco baví, tak ho baví i vyhrávat.]

Eva Samková se svými trenéry

Naděje Pančochové ukončila rána do hlavy

Skok zvaný frontside 540 triadvacetileté snowboardistce nevyšel. „Najela na odraz moc rychle, přelítla ho, přetočila a fláklá se do hlavy,“ popisoval kritický moment kouč Martin Černík, který hned věděl, že je zle. „Okamžitě jsem začal řešit, jestli mě za ní pustí. To nešlo, tak jsem řval, ať seženou doktory. Zatím jsem běžel pro prkno a jel dolů.“

Hluční diváci v cílovém prostoru ztichli a čekali na zprávy o rodačce z Uherského Brodu. Po chvíli se ale ozval obrovský aplaus, Pančochová dojela do cíle na prkně a gestem dávala najevo, že je v rámci možností fit. Soupeřky, které už měly jízdu za sebou, jí s úlevou objaly.

Chvíli byla v bezvědomí

„Přetočila jsem skok a bouchla se do hlavy, ale žiju, takže dobrý,“ stihla říct do televizních kamer, než se jí zamotala hlava a zamířila za lékaři na vyšetření. „Na kopci to vypadalo i na chvílkové bezvědomí, ale pak se probírala a začala nohama brzdit. Teď vypadá dobře,“ popisoval doktor Vladislav Hospodář dvě hodiny po karambolu české snowboardistky.

Pančochová mezi vyšetřeními musela podstoupit ještě dopingovou zkoušku, na niž byla vylosována. „Z toho byla trochu rozhozená, ale ze závodu si pamatuje všechno,“ líčil Hospodář.

Pančochovou zachránila její stříbrná helma, byť byla po tvrdém pádu na odpis. „Konstrukčně to takhle má být. Pokud praskne, ta kinetika se roztříští o skořepinu helmy a náraz nejde do hlavy. Kdyby se nerozbila, bylo by to špatný,“ vysvětluje Hospodář. „A kdyby helmu neměla vůbec? To si vůbec nedovedu představit. To by asi bylo hodně špatný,“ nechtěl doktor ani pomyslet na případné následky.

Sahala po zlatu, první finále slopestylek dokonce vyhrála. Jenže ve druhé jízdě Šárka Pančochová přetočila jeden ze skoků a při pádu se udeřila do hlavy takovou silou, až jí praskla helma. Připsala si páté místo a skončila v péči lékařů.

Jsem ráda, že se lidem líbil snowboarding i já

Šárka Pančochová byla v Soči hodně vidět. Snowboardistka, která tráví většinu času přípravou za mořem, se zapasala do povědomí veřejnosti pátým místem ve slopestyle, ošklivým pádem, bezprostředním vystupováním i statečností, s níž se nedlouho po zranění pustila i do U-rampy.

Pamatovala jste si všechno, co předcházelo vašemu pádu ve druhém finále?

Do pádu všechno. Pak jsem se probírala pod skokem, to si také pamatuju, zachránila mě helma. Mám novou s kevlarovou vložkou, ta rozprostřela náraz, díky tomu nemám otřes mozku... Dostala jsem tu helmu před X-Games, jsem ráda, že funguje. (úsměv) Poprvé jsem ji využila, do hlavy se jinak moc nebouchám, po dlouhé době taková rána a musím říct, že jsem docela o. k. Na to, jak to vypadalo.

Byl to jeden z nejhorších pádů, jaký jste zažila?

Už jsem se dlouho nevypla... Tohle byl můj první pád, tohle jsem si pamatuje všechno,“ líčil Hospodář.

Jak jste zvládla maraton vyšetření a k tomu ještě dopingovou zkoušku?

Dostala jsem se do vesnice asi v sedm hodin po všech vyšetřeních a doping, nebyla jsem nadšená. Ale hodně se mi ulevilo, že vyšetření bylo ok, mohlo to dopadnout o dost hůř.

Co se tedy z vašeho pohledu na skoku stalo?

Bohužel jsme byla trochu víc namotivovaná, chtěla jsem odjet dobrou jízdou, předvést nový trik, který jsem na třetím skoku nikdy neudělala... Jenže na prvním jsem se hodně odrazila a přetočila 540. Ještě v letu jsem si říkala, že to nějak dám, ale nedotočila jsem skok. Kously se mi paty

a šla jsem. Sníh nebyl moc tvrdý, možná by mi to jinak odpustil.

Měla jste odvahu si pustit záznam svého pádu?

Jo, viděla jsem. Nevypadalo to dobře.

Byla slopestyleová trať až moc nebezpečná?

Myslím, že ne. Nejsou to šachy, skáče se na pětadvacetimetrových skocích a ne každý jezdec je top. Někdy se stane, že se padá.

Riskovala jste víc kvůli útoku na medaili?

Všichni se snažili nadiktovat, co šlo. Holky mají můj velký respekt, dávaly super rotace. Bylo to dobré premiérové představení slopestyle na olympiádě. I ti kluci to hrozně zabili.

Hodně se po závodě debatovalo o rozhodcích, diváci i někteří experti tvrdili, že jste si medaili zasloužila.

Podle toho, jak nastavili hodnocení u kluků, kteří jeli na styl, dopadali daleko a drželi graby, jsem měla být na třetím místě jednoznačně. Měla jsem techničtější jízdou, ty dvě daly základní skok. Podle toho, jak rozhodovali předtím, jsem myslela, že mi ty body dají. I u kluků to bylo zvláštní. První Amík jel suprově, ale hrábl si. McMorris měl vyhrát...

Dala jste se rychle dohromady a představila se i v U-rampě. Čekala jste od sebe lepší výsledek než vyřazení v semifinále?

Šance na finále byla, ale při druhé jízdě jsem to nahoře trochu pokazila. Jezdila jsem celý den. Kvalifikace, předtím čtyřicet minut trénink, před semifinále taky čtyřicet minut. Byla jsem trošku unavená, možná se to k tomu přičetlo.

Při obou semifinálových jízdách vás zradil stejný skok.

Někdy mi dělá problém, zvlášť když je rampa víc zavřená a nejsem v ní tak vyježděná. Pak nemám tak dobrou techniku a odjedu jeden z pěti. Tohle byl bohužel ten čtvrtý. (úsměv)

V U-rampě toho asi nenatrénujete tolik, jako specialistky na tuto disciplínu.

To je fakt, za posledních sedm měsíců takových deset patnáct dní. Jak jsem si v létě zlomila klíční kost, neměla jsem čas jet na Zéland trénovat. Ambice byly samozřejmě vyšší ve slopestyle, takže jsme mu věnovali víc času a rampa šla trošku stranou. Na to, kolik toho v rampě natrénuju, musím říct, že to tu nebylo špatný.

Závodila jste pouze v obroučkách lyžařských brýlí bez výplně. Proč?

Dělají mi problém odrazy světla. Sklo je dvojitě, leskne se, tak si ho sundávám. Mám to jenom jako ochranu, kdybych spadla na pusku, abych si neodřela čumák.

Jak budete na celé hry v Soči vzpomínat?

Já si to užila. Ten pád ve slopestyle vypadal hůř, než jak jsem se pak cítila. Celé to bylo super. Ve slopestyle jsem předvedla, co jsem chtěla. Všichni mi říkají, že jsem tu jezdila dobře.

Vnímáte, že hry zvedly i vaši popularitu v Česku? Určitě vás teď zná víc lidí.

Mám radost, že mi lidé fandili, po tom pádu jsem dostala snad tisíc zpráv na Facebooku. Těší mě, že se lidem líbil snowboarding i já.

Nejhorší byla jízda na skútru

Přála si být v Soči v elitní desítku a to se jí splnilo. Snowboardistka Ester Ledeczká byla v paralelním obřím slalomu sedmá, její cesta vyřazovací částí závodu skončila ve čtvrtfinále. Předstihla ji pozdější olympijská vítězka Kummerová. Ve svém druhém olympijském závodě nepřešla přes čtvrtfinálové jízdy. V paralelním slalomu v areálu Roza Chutor prohrála s Anke Karstenovou z Německa a v konečné klasifikaci obsadila šesté místo.

Po čtvrtfinálovém vyřazení při paralelním slalomu se v očích snowboardistky Ester Ledeczké objevily slzy. Rozhodně ne smutku, vždyť v osmnácti si šestým místem připsala ještě o příčku lepší výsledek než v obřím slalomu. Jenže bolest ploténky jí v Soči trápila tak, že málem nestartovala.

Nakolik byl váš zdravotní problém limitující?

Ráno to bylo ještě snesitelné, ale bohužel po první jízdě se bolest zad rapidně zhoršila, že mě servisák musel oblékat do bot. Zkoušela jsem každou jízdou bojovat, dostala jsem se až do čtvrtfinále, což je podle mě docela dobré.

Zhoršovala se bolest s každou jízdou?

Nejhorší byly cesty skútrek nahoru. Ten člověk nebral ohledy na to, že mám zrasená záda, túroval to po těch kocích ze slopestyle... Já myslela, že tam umřu nebo se mu pozvracím za krk.

Byl zdravotní hendikep rozhodující při vyřazení od německé soupeřky?

Snažila jsem se nějak mrskat, ale trenér říkal, jak bylo vidět, že nejsem moc schopná pohybu.

Problém ale vznikl už před olympiádou.

Na soustředění v Rakousku jsem měla prvé pocit, že se mi to během jedné jízdy zhoršilo. Tak jsme jeli do Prahy, začali to řešit a dělat psí kusy, abych se do olympiády dala dohromady. Pracoval na mně profesor Kolář, bohužel se to zase trochu podělalo při obřáku.

Po obřím slalomu jste říkala, že vás záda tolik neomezovala.

Blokla se mi po něm. Byl tam oblouk, který mi nesedl, jak jsem prošla mixzónou, dokulhala jsem do stanu, tam si lehla a pan Kolář na mně zase pracoval. Musím mu moc poděkovat, protože udělal strašný kus práce. Mohla jsem nastoupit na start, i když jsme to zvažovali do poslední chvíle.

Ještě večer před závodem jste byla připravená na variantu, že nebudete závodit?

Určitě tahle varianta byla, museli jsme zvážít, jaká jsou rizika. Pan profesor Kolář říkal, že by za toho stavu bylo lepší, abych nejela. Dala jsem si prášky na bolest, přes noc se to trochu zlepšilo, ráno jsem se rozhodla, že pojedu.

Brzký konec snowboardkrosařů

Dva dny po svém zlatém triumfu se Eva Samková znovu postavila ke snowboardkrosové trati. Tentokrát se v roli poradkyně snažila pomoci svým mužským kolegům Davidu Bakešovi a Emilu Novákoví, ale ani asistence olympijské vítězky jim k postupu z osmifinále nepomohla.

Čeští reprezentanti skončili ve svých osmifinálových jízdách na prvních nepostupových místech. Novákoví vzal šance na postup pád, Bakeš ztratil hned na startu a při snaze dohnat manko se i on ocitl těsně před cílem na zemi.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Velká medaile mu sice zase unikla, sjezdař Ondřej Bank ale nejlíp ví, že sport není jenom o výletech na stupně vítězů. Dva a půl roku od doby, kdy kvůli záhadnému thajskému viru nemohl ani chodit, a rok poté, co se o berlích zotavoval z bolavé sezony plné zranění, na olympiádě zazářil.

BOREC i bez medaile

Sedmé místo ze superkombinace, deváté ze Super G a páté místo v obřím slalomu jsou parádní vizitkou Ondřeje Banka z olympiády v Soči.

Tohle nečekal ani on sám. V cíli sjezdu olympijské superkombinace byl Ondřej Bank tak trochu perplex. „To jsem se zase dostal do pozice...“ ucedil v hadu červených plůtků mixzóny ve sjezdařském areálu Roza Chutor. Pouhých čtrnáct setin sekundy dělilo Ondřeje Banka po první části superkombinace od norského lídra Kjetila Jansruda. Po desítych zážitcích posledních let najednou stál na olympiádě a natahoval se po medaili.

„Mám to super rozjeté. Užívám si, že po dvou letech zdravotních trápení jsem

totálně nové lyže, to byl jeden z rozhodujících faktorů.

Nebyl to trochu risk?

Trochu jo, ale ostatní na tom jezdili strašně rychle a já kvůli Super G nebyl schopný je otestovat. Tak jsme je vzali od boku, což není můj styl, ale je vidět, že fungují. Letos jsem zariskoval, odešel od Elanu k Nordice, kde nemám ani smlouvu, nemám žádné peníze a jenom ten šéf je takový, že mě vždycky uznával. Říkal: Nemůžeme nikoho nabrat, protože děláme smlouvy po dvou letech. Takže jsem takový netovární jezdec. To bylo jedno z dobrých rozhodnutí, i když ten support byl menší než u Elanu, tak ta kvalita je výš.

Dvakrát jste zažil na první pohled příjemné chvíle, ale zároveň také velký tlak, když se vám před kombinačním slalomem i druhým kolem obřím slalomu otevírala cesta k medaili. Jak jste se s tím vyrovnával psychicky?

Medaile tam samozřejmě visela. V superkombinaci jsem po x zkušenostech věděl,

se nechtěl vrátet pro třicátá čtyřicátá místa. Jsem schopný jezdit rychle, což jsem si splnil. Teď půjdeme dál,“ plánoval Bank.

Do téhle situace se ale nedostal tak úplně nečekaně. Před olympijskou sezonou vyměnil značku lyží a v závodech Světového poháru trpělivě pracoval na vylepšení své startovní pozice. V lednu na slavném Hahnenkammu ztrácel v superkombinaci po Super G jen 1,34 sekundy na prvního a povedený slalom ho mohl vyšvihnout vysoko, klidně i k triumfu, který znamená jméno na jedné z kabinek zdejší lanovky. Slalom jel na plné riziko a skončil s prázdnými rukama.

„Ta šance, mít tam tu kabinku, tam prostě byla. Tak jsem to chtěl zkusit,“ vzpomínal Bank.

Na olympiádě začal velmi solidním dvacátým místem ve sjezdu. A pak přišel první náznak příštích událostí. Poslední trénink sjezdu před superkombinací senzačně vyhrál. A v samotném závodě znovu zazářil.

Po sjezdu do superkombinace byla medaile na dosah. Jenže v cíli slalomu se Bank podíval na výsledkovou tabuli a propadl těžké deziluzi. Vzal svoji hůlku a skouzl ji mezi zuby. A pak ji našťavaně odhodil dál.

„A málem jsem zabil Bodeho holku. Naštěstí to letělo kolem. Já jsem se šel hnedka omluvit. Bylo dobrý, že jsem hnedka přestal

být našťavaný a začal jsem se stydět,“ líčil Bank.

Jak velká šance přišla, tak byla najednou pryč. Jenomže pro Ondřeje Banka to ještě zdaleka nebyl konec adrenalinu.

Jen dva dny po dramatu v superkombinaci se s číslem 34 postavil na start Super G. Na prvním mezičase byl šestnáctý, na druhém už čtrnáctý, na třetím devátý a řítit se do cíle.

„Kluk, co měří v cíli, mi říkal: Všichni z tebe měli nasr... v gatích, když jsi jel. Když jsem dojel do cíle, fakt všichni koukali,“ líčil Bank.

Jenže medaile zase unikla, o pouhých 44 setin sekundy.

Poslední šance? Kdepak...

Po prvním kole obřím slalomu byl Bank znovu druhý. A po finále stál pod kopcem znovu s vyrovnaným, ale přece jenom trochu hořkým úsměvem. Tentokrát chybělo jen 36 setin...

„Je to... Jako... Super... Zároveň je to hrůza,“ řekl Bank.

Na startu superkombinace byl i další reprezentant Dukly Liberec Kryštof Krýžl. A dařilo se mu dobře. Ve sjezdu, kterému se prakticky nevěnuje, skončil 32. a ve své silnější disciplíně – slalomu – pomýšlel na vylepšení. A to se mu také podařilo. Mezi slalomovými branami se propletl ve 14. nejrychlejší čas a celkově skončil 19. V olympijském obřím slalomu startoval Krýžl s číslem 29, ale nedokončil první kolo, ve slalomu vypadl v kole druhém. |

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Bylo to jako zázrak

V takovou olympiádu snad ani nedoufal. Ondřeji Bankovi sice nevyšel útok na medaili, a to ani na bramborovou, pro kterou si podle svých slov přijel. Díky sbírce skvělých výkonů se ale i tak stal jedním z hlavních českých hrdinů olympijských her v Soči. Ve třech závodech měl blízko na stupně vítězů, pokud se ale radost z umístění v první desítce mínila se smutkem ze zmařené šance.

Jaká to pro vás byla olympiáda?

Pro mě to bylo jako zázrak...

V Super G jste útočil na mezičasech, v Super G i v obřím slalomu jste byl po polovině závodu dokonce druhý. Jaké to pak pro vás bylo v cíli?

Převládají ty pozitivní dojmy, je to super. Zároveň to je hrůza, musím říct. Po obřím slalomu jsem si to užíval tisíckrát víc než u té kombinace. Fakt to byl skvělý zážitek. Když jsem byl malej, tak jsem neříkal, že budu

mistr světa a vyhraju olympiádu. Já jsem chtěl být nejlepší v republice, pak že bod ve svěťáku. Takhle jsem si posouval sny. Je to skvělý.

Teď je máte už definitivně posunuté na medaili?

Nemám žádné sny na medaili. Měl jsem v kombinaci, tam jsem si věřil. Stát před Ligetym v budce na olympiádě, to je super zážitek. Toho jsem v obřím slalomu nechtěl porazit, ale ty ostatní jo.

První šance vám unikla v superkombinaci, kde vám nesedla slalomová část, pomohla vám takže zkušenost v obřím slalomu?

Věděl jsem, že mi slalom nejde, nevěděl jsem, co tam mám dělat. Ani v obřím slalomu jsem nejel první jízdu extra. Viděl jsem tam spoustu chyb a nedostatků, takže jsem byl fakt hodně překvapený. Vzal jsem

že je to ještě hrozně daleko. O tom to nebylo. Spíš jsem řešil ten slalom. Před závodem jsem dal hodně slalomových jízd, abych se rozhýbal, abych se do toho dostal. Jak jsme se věnovali sjezdu, trochu jsme slalom tolik netrénovali. Většinou mi to nevadí.

Přes všechny naděje jste v Soči nezískal medaili. Je to pro vás životní zklamání?

Ne. Já dělám ten sport kvůli něčemu. Ale po těch všech věcech jsem v tomhle docela rozumnej. Prostě to nějak nevyšlo.

Co tedy cítíte?

Všechno dohromady. Nevím, jakou větší šanci si mám vytvořit... Je to sport a lyžování je takové. Já jsem věděl, že to nebude jednoduché.

Neříkáte si, že vám medaile není souzená?

Já nevím. Pokud se mi podaří být do trojky ještě na svěťáku, bude to podobné. Samozřejmě olympiáda se cení trochu víc, hlavně kvůli penězům, lidí na to reagují trochu víc. Mám ještě minimálně rok na to si tohle splnit a tu medaili získat třeba ve svěťáku.

Sáhl jste si aspoň na medaili svého kamaráda Jana Hudce, který uspěl v Super G?

Byl za námi, přijel za mnou na pokoj, vyfotili jsme se s medaili. Já se jí nechtěl dotýkat, možná jsem měl. Jen jsem se s ní vyfotil, nechtěl jsem ji osahávat.

Poněkolkáté jste po všech svých zraněních byl blízko k medaili. Je sport spravedlivý?

To bylo možné to, proč jsem dva roky trénoval vlastně zbytečně, protože jsem byl furt zraněný, nemocný. Cítil jsem tam takovou nedokončenou kapitolu. Že jsem v lyžování neukázal, co jsem měl ukázat. No, tak to tam pořád je. Ale zase půl dne se mě tady kluci báli, chodili kolem mě, zdravili mě. Zase jsem byl jejich kámoš.

Vydržíte ještě aspoň do příštího mistrovství světa v Coloradu?

Bylo by to hezký, ten Beaver Creek příští rok by mohl být zajímavý. Sjezd mi tam vždycky šel. Tam musím počkat, až se to všechno uzavře. |

V běžecké stopě bez záře

Páté místo Lukáše Bauera v závodě na 15 kilometrů klasicky v Soči bylo top výsledkem českých lyžařů v běžeckých olympijských disciplínách. Jeho reprezentační kolegové z Dukly na jeho špičkové vystoupení v areálu poblíž Krasnoj Poljany navázat nedokázali, a tak dalším nejlepším počinem bylo osmé místo mužské štafety, na němž má ale největší zásluhu právě česká běžkařská jednička.

1

Jako hodně smolná se dá charakterizovat olympijská účast Aleše Razýma. Pověstná smůla se mu totiž ne na paty, ale na jednu z nich přilepila hned druhý den po příjezdu. Při cestě na trénink uklouzl na mokřých schodech a při tom si bolestivě narazil patu. „Nechci se na to vymlouvat, na výkonech se to asi nepodepsalo, ale na přípravu a pobyt v Soči to vliv mělo. Mohl jsem nastoupit do všech plánovaných disciplín, akorát se mezi závody neřešilo, co by bylo nejlepší, ale dělalo se jen to, co bylo možné,“ vzpomínal na nepřijemnost původně plzeňský závodník.

„Na sprintérský závod jsem se docela cítil, i když se mi vůbec nepovedl. To mě zklamalo, ale moc jsem to neřešil, protože to nebyla moje stěžejní disciplína,“ poznamenal k 49. místu.

Ve štafetovém závodě měl na prvním klasickém úseku za úkol předávat Lukáši Bauerovi s co nejmenší ztrátou. „Nebýt toho, že mě na konci druhého kola po rychlém sjezdu v jedné vracečce srazil k zemi Francouz, tak se mně to relativně povedlo. Byl jsem v tom pádu úplně nevině, neměl jsem mu kam uhnout. Samozřejmě jsem tím ztratil několik sekund,“ vykládal Razým s vědomím, že jeho ztráta chyběla družstvu v cíli na lepší umístění.

Ve finále týmového sprintu klasickou technikou si pak na předposledním úseku vybral

vystartoval i do úvodního skiatlonu,“ vyprávěl Jakš.

V klasické části však zlomil hůlku a při tom vypadl z hlavní skupiny, kterou se mu už nepodařilo dostihnout. „Lyže jsem přezouval asi jako čtyřicátý, při bruslení jsem se trochu vytáhnul dopředu. Osmadvacáté místo není nic, čím bych se mohl chlubit. Mrzela mě nepovedená klasika. Myslel jsem, že se ve skiatlonu trochu srovnám, ale moc se mi to nepovedlo, protože jsem v podstatě zůstal v situaci, kdy jsem nevěděl, jak na tom jsem,“ přiznal sedmadvacetiletý lyžař.

Ve štafetovém závodě připadl na Martina Jakše třetí úsek, kterým začala jeho druhá polovina jedoucí se bruslením. „Díky Lukáši Bauerovi jsem vyrazil na třetím místě. Nešlo se mi špatně, ale abych mohl říci, že to byl super výkon, tak bych musel být o takových dvacet vteřin rychlejší. Nedokázal jsem zareagovat na zrychlení a udržet se u soupeřů. Na šesté místo, které bychom považovali za úspěch, nám moc nechybělo, necelých deset vteřin. Takhle jsme zajeli průměr, což je trochu zklamání,“ konstatoval závodník ze šumavských Prášil.

Vystoupení v týmovém sprintu s Alešem Razýmem považuje bez ohledu na to, jak

2

výsledkově dopadli, za vydařeně. „V semifinále jsme skončili druzí a postoupili přímo do boje o medaile. Měl jsem z toho dobrý pocit, doufali jsme, že by to mohl být závod, v němž se dá uspět. Většinou jela celá skupina pohromadě, jenže Alešovi se v předposledním úseku na rozbrzděném sněhu bohužel sjely lyže a spadnul. To se tak holt někdy stane. Deváté místo není

úspěch, ale výkon jsme předvedli solidní. Nebýt toho pádu, měli jsme na to skončit do šestého místa. Šance byla veliká,“ krčil rameny běžkař, pro nějž bylo Soči druhou olympijskou štací.

V závěrečné padesátce volnou technikou si chtěl Martin Jakš spravit chuť, ale při nájezdu do třetího z pěti okruhů ztratil kontakt s hlavní skupinou a obsadil 37. místo.

1/ Lukáš Bauer
2/ Aleš Razým

Dvakrát vstoupila do olympijských bojů Karolína Grohová, i když si původně myslela, že ji čeká dvojnásobná běžecká porce. Závodnice Dukly se tak postavila jen na start sprintu a štafety. O její neúčasti v týmovém sprintu a na desítku rozhodl reprezentační kouč Lukáš Krejčí. „Bylo mi to líto. Moc jsem se s tím neztotožnila, ale nešlo s tím nic dělat...“ krčila rameny lyžařka z Vrchlabí.

Ve štafetě nastoupila na druhý úsek klasickou technikou a vybíhala po předávce od Evy Nývltové na senzačním prvním až druhém místě. „Nejdřív bych chtěla říct, že pro české běžkařky byl úspěch už jenom to, že štafetu postavily a důstojně dojely do cíle. To se nakonec podařilo a za námi zůstala ještě čtyři kvarteta. Bylo to super, z desátého místa se radujeme, ale dopadlo to tak hlavně proto, že Eva předvedla na prvním úseku fantastický výkon,“ složila poklonu zkušenější reprezentační kolegyni. |

Text: Milan Novotný
Foto: Jaroslav Prišćák a Ivana Roháčková

Radost, nebo smutek z pátého místa

Pátým místem v závodě na 15 kilometrů klasicky Lukáš Bauer potěšil fanoušky a potvrdil, že stále patří do světové špičky. Pro něj samotného to ale znamenalo trochu rozpaky – na jednu stranu vybojoval v Soči výborné umístění, ale na druhou skončil jen kousek od olympijské medaile, na jejíž zisk měl zřejmě poslední šanci.

Na olympijské vystoupení šestatřicetiletého matadora a medailisty z her v Turíně i ve Vancouveru je potřeba se podívat z poněkud širšího úhlu. Předchozí dvě sezony totiž kvůli zdravotním problémům příliš nezářil, ale do té letošní vstoupil po vydařené přípravě nepřerušené zraněními a nemocemi vítězstvím v závodě na 10 kilometrů při Světovém poháru v Kuusamu, na což čekal skoro čtyři roky.

„Pro kvalitní výsledky se mi přes léto povedlo udělat solidní objem, což mi předchází roky chybělo. V Kuusamu jsem se cítil skvěle, ale pak se to začalo trochu kazit. Časem mě doběhla únava a už to nešlo tak lehce. Pravděpodobně se projevilo to, že si

moje tělo během dvou promaroděných let odvyklo na náročný trénink. Bylo jasné, že si potřebuji odpočinout, a tak jsem chtěl vypustit Tour de Ski,“ vyprávěl Bauer.

Už před olympiádou se rozhodl, že kvůli časovému presu vynechá v Soči olympijský skiatlon a všechny síly zaměří na klasickou patnáctku, ke štafetě a k možnosti nominovat se do týmového sprintu.

Všechno ostatní včetně bruslení šlo podle něj v přípravě stranou. „Patnáctka je moje papírově nejúspěšnější disciplína a věřil jsem si, že bych mohl dosáhnout slušný výsledek. Doufal jsem v umístění do desátého místa, ale setkával jsem se s názory, že bych měl přivést medaili, protože na předchozích

olympiádách – ať už klasicky nebo volně – jsem ji získal. O náročných traťích v okolí Krasnoj Poljany jsem věděl, že by mi mohly vyhovovat. Pocity na tréninku jsem měl den před závodem výborný, ale samotný závod už tak skvělý nebyl,“ přiznal lyžař Dukly.

„Výrazně se oteplilo a jelo se na hodně kašovitě sněhové směsi, ale podařilo se mi naplánovat a dodržovat techniku. Kromě úvodní pasáže jsem jel závod naplno a na mezích se postupně posouval dopředu až na konečné páté místo. Myslím, že jsem za daných okolností získal maximum a v cíli mě opanovala radost, i když ji trochu provázely rozpaky,“ pokračoval běžkař z Božího Daru. „Z předchozích dvou olympiád jsem přivezl medaile. Pro Soči jsem tak vysoko nemyslel, ale když jsem byl od stupňů vítězů dvacet vteřin, říkal jsem si, že to mohlo vyjít, protože jsem byl docela blízko. Nakonec ale díky okolí a mínění rodiny převážila spokojenost, protože se jednalo o výrazně překročený cíl, jaký jsem mohl reálně očekávat.“

Ve štafetě připadl Lukáši Bauerovi podle předpokladů druhý úsek, který se běžel

klasicky. Hned po předávce věděl, že to bude vydařené vystoupení. Důkazem toho je skutečnost, že dosáhl nejrychlejšího času na obou klasických úsecích. „Byl to z mé strany po delší době naprosto špičkový závod. Vytrhl jsem štafetu na třetí místo a kluci na dalších dvou úsecích ji dovezli do cíle na osmé pozici. Jestli můžu ze Soči vypíchnout nějaký závod, tak je to jednoznačně štafeta a za ní pak klasická patnáctka.“

Velice stál o to, aby se postavil i na start týmového sprintu, ale kouč nakonec rozhodl jinak. Tak měl týden na to, aby se připravil na padesátku. S nadsázkou říkal, že se musí za pár dnů naučit bruslit, protože v přípravě všechno vsadil na klasiku.

„Moc jsem si na nejdelší závod nevěřil. Ze začátku jsem se snažil být vepředu a jako první a asi jediný si vyměnil lyže už po dvaceti kilometrech. Asi to nebylo úplně nejlepší řešení, ale na druhou stranu si nemyslím, že by to byla nějaká extrémní minela. Celkově to byl z mé strany průměrný závod. Snažil jsem se, ale nešlo mi to, i když jsem měl docela dobré lyže. Byl to spíš boj, než abych

lehce a v klidu lyžoval,“ popsal své úsilí, které vyústilo 31. místem. |

Vzteky, zklamání i lítost

V letošní sezoně neměla Sudová vynikající výsledky, ale v trénincích jezdila nejlépe za poslední čtyři roky od olympiády ve Vancouveru, kde závodila s přetrženým křížovým vazem v kolenu.

Postup až na druhý pokus

S první kvalifikační jízdou moc spokojená nebyla. Skončila jedenáctá, tedy těsně za postupující desítkou. „Zůstat pouhou desetinu bodu za očekávaným postupem je tak trochu směla. Dvě až tři boule mi však trvalo, než jsem se dostala do správného tempa. Chybovala jsem také v technice a měla jsem být rychlejší. Musím tedy absolvovat ještě jednu kvalifikaci a ráda bych pak nechyběla ani v třech dalších, už finálových jízdách. Možná to zní trochu divně, ale opravdu mám pořad v hlavě medaili,“ přiznala Nikola po svém úvodním představení.

Druhou kvalifikační jízdou už zvládla bez problémů a třetím místem si zajistila postup do finále, v němž se představilo dvacet lyžařek.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Skvělá první finálová jízda

V prvním finále předvedla výbornou jízdu, za níž od rozhodčích obdržela 21,82 bodů. Z dvaceti závodnic to byla nejlepší známka a z nejvyšší příčky prošla mezi elitní dvacítkou do druhého finálového souboje, v němž už však cestu do elitního sexteta a zároveň i do bojů o medaile nenašla. Chyběla potřebná rychlost a také horní skok, helikoptéra s roznožkou, se jí podle představ nepovedl. A tak 20,97 bodu stačilo jen na deváté místo. Škoda, se známkou z předchozí jízdy by se dočkala stříbrné medaile.

V pořadí její čtvrtá jízda byla plná odhodlání a touhy přiblížit se životní šanci, ale už během půl minuty bylo téměř po naději. „Moc lidí mi asi nevěřilo, ale já věděla, že o medaili mohu bojovat, že na to mám, což jsem si potvrdila v prvním finále. Avšak obvykle plynulá a čistá jízda se hned po prvním skoku změnila v boj. Ovlivnilo to moji psychiku i rychlost, chybu jsem napravit ani vydařeným druhým skokem plně nedokázala,“ litovala Nikola.

I ve 32 letech a po vážném zranění kolena se Sudová zařadila mezi deset nejlepších světových boulařek. Místo spokojenosti se však v ní střídaly různé pocity. „Mám vztek, protože si za to můžu sama. Netajím ani lítost, neboť je to určitě moje poslední olympiáda. A neskrývám ani velké zklamání, vždyť moje cíle mířily k účasti v superfinále a k boji o některou z medailí,“ přiznala Sudová.

Kučerová skončila v rozjízdce

Ve skikrosu se představila Nikol Kučerová a obsadila 24. místo. V kvalifikaci skončila v ochranných sítích, ale vyvázla bez zranění a jízdu dokončila. Ve čtyřčlenné vyřazovací rozjízdce měla sice dobrý start, v kontaktu o první dvě postupové příčky se však držela jen krátce.

Sáňkařští sousedi ze Smržovky mysleli na lepší umístění

Mělo to dopadnout o něco líp. Na tom se sáňkaři Dukly Ondřej Hyman i bratrský pár Lukáš a Antonín Brožovi shodli. Jejich sestava pro ZOH v Soči patří tak trochu mezi kuriozity. Všichni – a ještě čtvrtá do sáňkařské party Vendula Kotenová – jsou totiž sousedi z tříapůltisícové české Mekky tohoto zimního sportu ze Smržovky.

Pětadvacáté místo nepovažuje Ondřej Hyman vzhledem ke svým možnostem za optimální výsledek. „Jsem zklamán. Cílem bylo co nejlepší umístění. Měl jsem určitou představu, která vycházela z toho, jak jsem jezdil v předchozí a v této sezoně. Jenže právě letošní výsledky signalizovaly, že na plánovanou metu asi nedosáhnu,“ konstatoval závodník,

Levé křídlo v ledovém korytě

V soutěžích čtyřbobů se v Soči představil jediný zástupce Dukly. Dominik Suchý pomohl v této atraktivní disciplíně vybojovat 16. místo na „levém křídle“. To znamená, že roztlačuje stroj z levé strany a v posádce při jízdě ledovým korytem sedí na třetí pozici.

Celá reprezentační čtyřka věřila, že se jí podaří obsadit vyšší příčku, než na jaké nakonec skončila. Konkrétně Dominik Suchý, který v minulých OH v posádce s Ivo Danilevičem skončil na dvanácté pozici, toužil takové umístění minimálně zopakovat. „I tak nehodnotím šestnácté místo negativně. Možná naopak, protože letošní konkurence ve čtyřkách byla hodně kvalitní. Daleko těžší než posledně ve Vancouveru,“ přiznal Suchý.

Češi dojeli na úvod dvacátí, což jim vyneslo ve druhé jízdě úvodní pozici na startu. Ta jim pomohla v postupu vzhůru. Dostali se na šestnáctou příčku, kterou pak v závěrečných dvou rozjízdkách udrželi. „Ve druhé jízdě jsme měli dokonce devátý nejrychlejší čas. Využili jsme kvalitního ledu a pak bylo důležité, že jsme předvedli nejlepší výkon na olympiádě. Starty se nám dařily i pak, ale to už nebyl led tolik hladký a my se s tím nedokázali vypořádat,“ krčil rameny.

kteří se původně viděli někde kolem patnáctého místa. Svůj neúspěch vidí v podmínkách, jaké panovaly v areálu Sanki, ale i kvůli tomu, jak se odvíjela olympijská sezona.

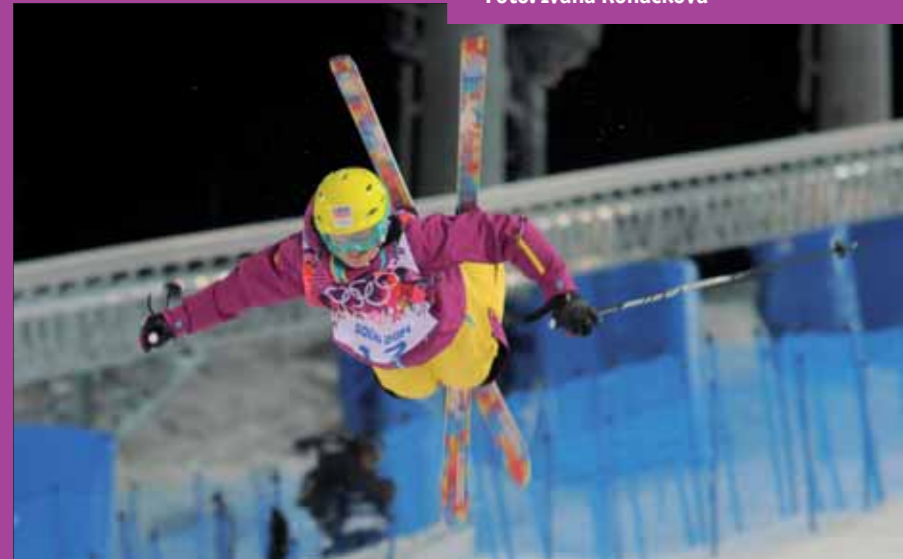
Bratři Brožovi chtěli skončit do desátého místa, ale závod dvojic se jim vůbec nepovedl a z třinácté příčky byli hodně zklamání. „V našem případě bylo jedno, jestli byla v Soči obleva, nebo nebyla. Na nic se nebudeme vymlouvat, protože jsme s bráchou udělali chybu hned v první jízdě,“ přiznal „mluvčí“ dvojice Lukáš Brož, který s bratrem startoval už před osmi roky na ZOH v Turíně, ale naposledy ve Vancouveru chyběli.

„Na olympijský start jsme čekali osm let, ale po patnácti vteřinách první rozjízdky jsme věděli, že je prakticky po závodě. Nevzdali jsme optimálně průjezd pátou zatáčkou a ztratili tam zhruba tři desetiny vteřiny, které nás vyřadily z boje o vytoženou desátou příčku. Myslím, že jsme byli v té chvíli patnáctí a museli vypadat jako zpráskaní psi,“ vykládal starší ze sourozenecké dvojice o závodě, v němž nakonec po druhé jízdě postoupili o dvě příčky kupředu a ani je příliš netěšilo, že si vylepšili šestnácté místo z Turína.

Premiéru si na olympiádě odbyla nová disciplína – štafetový závod družstev. V ní Hyman s bratry Brožovými a Vendulou Kotenovou skončili na opticky slušném devátém místě. „Chtěli jsme být osmí, protože jsme na to měli. To by se dalo považovat za úspěch,“ prohlásil Hyman. Jenže spolu s kolegy za Poláky zaostali o pouhých pět setin sekundy.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková a Jindřich Zeman

Akrobatická lyžařka Nikola Sudová startovala v Soči už na svých čtvrtých olympijských hrách, ale vytoužené medaile se opět nedočkala, obsadila deváté místo. A tak jejím nejlepším výsledkem zůstává šestá příčka z Turína 2006. „Druhá finálová jízda se mi nepovedla. Jela jsem buď a nebo. Nevyšlo to,“ přiznala po závodě.

Do elitní patnáctky se nevešli

Český tým ve skocích na lyžích tvořili liberečtí dukláci Jan Matura, Jakub Janda, Lukáš Hlava a Antonín Hájek, které do pětičlenné party doplnil Roman Koudelka. Pod vedením trenéra Davida Jiroutka v průběhu sezony v žádném závodě nedosáhli na stupně vítězů, a proto do Soči odlétali s vizí, že úspěchem bude každé umístění v první desítce. Toho nakonec dosáhli jen v soutěži družstev, zatímco v jednotlivcích se nikdo z tohoto kvinteta neprotlačil ani mezi patnáct nejlepších.

Kvalifikace do závodu na středním můstku dopadla pro české skokany dobře. Matura skončil osmý, Janda desátý a Hlava pětadvacátý. S touto dukláckou trojicí postoupil i Koudelka. V prvním kole si účast ve finálové třicítce pozic v první dvacítkě zajistili Janda i Matura a s nimi také Koudelka, zatímco pro Hlavu na 46. místě závod skončil. Ve druhém kole si do té doby dva nejlepší Češi pohoršili. Janda nakonec skončil devatenáctý a Matura třiadvacátý. „Pral jsem se s hranou, ve druhém kole jsem netrefil odraz. Na středním můstku jsem však moc ambicí neměl, těším se spíš na ten velký,“ dodal Matura s mírným optimismem.

Velký můstek s malou radostí

Všechny optimistické představy, že na velkém můstku se Češi probojují do elitní patnáctky, vzaly za své. Matura skončil osmnáctý, Janda sedmadvacátý a Hájek hned za ním. Po středním i na velkém můstku kraloval Polák Kamil Stoch, který jako třetí skokan v historii dokázal na jedné olympiádě získat dvě zlaté olympijské medaile.

Matura skočil ve větrných podmínkách nejdřív 131 metrů a byl jedenáctý. To bylo slibné, jenže ve druhém kole deset metrů ubral, a tím si dost pohoršil. „První skok se mi povedl a věřil jsem, že se mohu posunout do první desítky, což byl můj cíl. Jenže ve druhém kole už skok nebyl tak dobrý. Navíc jsem měl jeden z největších přípočtů za vítr v zádech,“ litoval s pokrčenými rameny, ale na větrnou loterii si nestěžoval.

„Letos fouká na každých závodech a ke skoku patří i štěstí, které mně dnes nepřálo. Nevadily mi ani závody pozdě večer, tedy českého času až v noci. Chodili jsme spát ve dvě, ve tři a vstávali na oběd, takže žádný problém,“ dodal už s náznakem úsměvu. S odstupem několika dní pak jen stručně dodal, že v Soči dosáhl sice svého nejlepšího výsledku ze všech tří olympiád, ale ke spokojenosti potřeboval aspoň jedno umístění v první desítce.

V družstvech sedmí

V soutěži družstev mohla hrát pozitivní roli vyrovnanost výkonů českých skokanů, ale ta stačila jen na sedmé místo, tedy stejně jako před čtyřmi lety ve Vancouveru či loni na mistrovství světa.

Začínalo se v měnících se větrných podmínkách a z pohledu svěřenců Davida Jiroutka celkem slibně. Po Jandovi a Hájkovi se totiž drželi na pátém místě a jen se ztratou deseti bodů na třetí Japonce. Avšak Koudelka s Maturou tuto pozici neudrželi. Nicméně ze sedmého místa se vešli mezi osm týmů, které postoupily do druhého kola. Na šesté Nory ztráceli Češi deset bodů.

Ve druhém dějství sice drželi za sebou Finy, ale na vyšší příčky už zaútočit nedokázali. Od bronzových Japonců je dělilo propastných 57 bodů. „Chybí nám jeden člověk, který by skákal ve špičkové formě mezi nejlepšími. Toho bohužel nemáme, a proto se musíme spokojit se sedmým místem,“ komentoval vystoupení českého kvarteta Hájek.

1/ Jakub Janda
2/ Jan Matura

2

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Naděje zůstala pod můstkem

Miroslav Dvořák je už několik let nejlepším českým sruženářem a před odletem do Soči netajil, že by rád navázal na vystoupení svého kolegy Pavla Churavého, který před čtyřmi lety na olympiádě ve Vancouveru skončil na velkém můstku pátý. A bylo to přání reálné, neboť v letošní zimě v závodech Světového poháru dvakrát našel cestu i na stupně vítězů a potvrdil, že se může srovnat s absolutní špičkou.

Optimisticky naladěný byl před olympijskými hrami i Tomáš Slavík a také třetí duklák Pavel Churavý měl vysoké cíle. České kvarteto doplnil nadějný Tomáš Portyk. S celkovým konečným vysvědčením však velká spokojenost není, potěšily jen některé dílčí výsledky. Nejlepšího umístění dosáhl Dvořák, který po skoku na velkém můstku zásluhou tradičně výborného běhu obsadil lichotivou 11. příčku. V soutěži družstev pak z devíti účastníků skončili Češi sedmí.

Na vysněnou desítku nedosáhli

Českým sruženářům před úvodním závodem na středním můstku nechyběla potřebná porce optimismu. „Cítím se v pohodě, na těžké tratě jsem připravený. Potřebuji vyskákat dobrou výchozí pozici na můstku. S tím středním se sice zatím trochu peru, ale věřím, že se mi skok podaří a v běhu budu moci bojovat o dobrý výsledek,“ věřil Slavík. „Chci dosáhnout dobrého skoku a na trati se pak vydám ze všech sil. Hranice úspěchu je desítka. Když se obojí sejde, tak bych ty vysoké příčky mohl atakovat. Uvidíme, jaká porce štěstí se k tomu přidá,“ dodal Dvořák.

Bohužel, zůstalo jen u představ a nesplněných přání. Naděje na dobré umístění skončily už po skoku. Benjamín Portyk pak neudržel slibné postavení z můstku v běžecké trati. Churavý za skok 96,5 metrů obsadil 22. příčku a v běhu si o jedno místo pohoršil. Slavík (94 metrů) se posunul z 33. místa na 25. Skok pak vůbec nevyšel Dvořákov. Zpozdil odraz a přistál jen na 89,5 metrech, což bylo o 13,5 m méně, než dosáhl nakonec vítězný Němec Frenzel. Od rozhodčích dostal třetí nejhorší známku ze 46 startujících a hned pod můstkem ukázal na důkaz zklamání oba palce dolů. Na čelo závodu měl téměř dvouminutovou ztrátu, a přestože předjel 15 soupeřů, tak se musel smířit s konečným 29. místem.

Dvořák po výborné stíhačce jedenáctý

Prapor české severské kombinace na olympijských hrách zavál v druhém závodě přece jen výše. Navzdory tomu, že soutěž provázela dešť, sněžení, mlha a vysoká vlhkost.

Dvořák i za těchto nepříznivých letových podmínek aspoň částečně prolomil své skokanské trápení, dosáhl na 125 metrů a z 22. místa vyběhl na desetikilometrovou trať se ztrátou 1:39 minuty na prvního Němce Franzela, který výkonem 139,5 metru předvedl skok dne. Na běžeckou trať mu už však chyběly síly.

„Škoda, že se mi nepodařilo skočit o tři metry dál. To bych bojoval o medailové pozice,“ posteskl si sruženář, přestože jedenáctým místem dosáhl v individuálních závodech nejlepšího českého výsledku.

Další čeští reprezentanti skončili ve druhé polovině startovního pole. Slavík klesl po běhu z 26. na 29. místo a Churavý se dokonce propadl do čtvrté desítky.

V soutěži družstev sedmí

V závěrečné soutěži čtyřčlenných družstev se čeští sruženáři snažili napravit reputaci po dvou nepříliš povedených závodech jednotlivců a aspoň jednoho dílčího úspěchu dosáhli. Jako družstvo skončili sedmí a to je nejlepší olympijský výsledek v týmové soutěži od Lillehammeru 1994, kdy byli Češi v severské kombinaci šestí.

Základ k tomuto nejvydařenějšímu vystoupení v Soči položilo české kvarteto na můstku, kde Churavý, Dvořák i Portyk dosáhli výkonu kolem 125 metrů, což je po skokanské části zařadilo na páté místo. Ve štafetě 4x 5 kilometrů Churavý na prvním úseku na Japonce nestačil a předával šestý. Slavík jel celý druhý úsek osamocen a na půl minuty se k němu přiblížil Ital. Dvořák šesté místo udržel, ale Portykovi, který jezdil se speciální dlahou na zraněné ruce, se to už nepodařilo. Pro zlato si dojezdili Norové.

DRAK MASLÁK

vládne už i světu

Úchvatné představení se zlatou tečkou předvedl na halovém mistrovství světa v polských Sopotech čtvrtkař Pavel Maslák. Sprinter, který se vymyká zažitým představám o neporazitelnosti zámožných rychlíků, jako jediný Evropan ve finále deklasoval konkurenci bez slitování a po kontinentálních zlatech z haly i venku vládne také světové špičce.

Třidvacetiletý rodák z Havířova, s drakem vytetovaným přes celá záda, vedl finále od úvodních metrů a ani na chvíli nezavdal důvod k pochybnostem, že si doběhne pro titul.

„Super pocit,“ jásal. „Měl jsem tam trochu kontakt na seběhu, ale pak už jsem věřil, že neprohráju,“ ujišťoval svěřenec trenéra Dalibora Kupky. Pro Česko získal před zrakem svých rodičů první zlato na halovém MS po deseti letech, naposledy v Budapešti triumfoval další Kupkův svěřenec, vícebojař Roman Šebrle.

Stejně ohromující jako jeho výkon byl i výsledný čas 45,24 s. Nejen, že jím výrazně

vylepšil vlastní národní rekord o 42 setin, ale zařadil se na druhé místo evropských historických tabulek. Rychleji (o 19 setin) běžel v roce 1988 jen východní Němec Thomas Schönlebe. „Snad si ten jeho evropský rekord nechám napříště,“ usmíval se sprinter pražské Dukly.

Kudlička: bronz a rekord

Parádní vystoupení české výpravy korunovali v tyčkářském sektoru Jiřina Svobodová stříbrem a Jan Kudlička bronzovou medailí.

Kudličkův osobní rekord 580 cm byl shodný jako u vítězného Řeka Filippidise. „To je pravda, ale pro mě je hlavní, že konečně přišla medaile,“ těšil se pětadvacetiletý svěřenec Boleslava Patery z prvních stupňů vítězů po sérii finále.

Vrchol halové sezony ze zdravotních důvodů vynechali světový rekordman Lavillenie z Francie i silní Němci Holzdeppe s Ottem, ale na kvalitě soutěže to příliš neubralo. „Myslel jsem, že medaile bude jednodušší. Venku v Moskvě byla za 582, tady jen o dva centimetry méně,“ srovnával Kudlička světové šampionáty.

Sopotský úspěch ho nakopne k dalším metám. „V první řadě jsem si dal za cíl český rekord, snad už bych si ho zasloužil,“ vzývá výkon 581 cm Adama Ptáčka. „A potom? 590 je sice hezkých, ale šest metrů vypadá líp. Technické rezervy na těch 20 centimetrů mám.“

Holušův návrat

Běžci Jakubu Holušovi je páté místo snad souzené. Po šesté byl na velké akci ve finále a s výjimkou minulého halového MS v Istanbulu, kde bral na osmistovce stříbro, byl pokaždé pátý. V Sopotech mělo pro českého mílaře toto umístění na patnáctistovce zvláštní příchuť. Po protrápené zejména loňské sezoně pro něj bylo především povzbuzení do další kariéry. Ta se podzimní změnou tréninkové skupiny opět nastartovala. „Kdybych se z toho nevyhrabal, tak by to byl asi konec, což by bylo smutné v 26 letech.“

1

Nakopnutý výsledky z halové sezony, během níž vylepšil český rekord na patnáctistovce, ale v Sopotech pomýšlel i na útok na medaili. „Už nejsem závodník, který přijede na mistrovství světa a spokojí se s postupem do finále. Pár soutěží už jsem objel, člověk takhle přemýšlet nemůže. Chtěl jsem bojovat o medaili,“ vyprávěl.

Premiéru na velké seniorské akci si odbyl Tomáš Staněk. Koulařský svěřenec Petra Stehlíka v kvalifikaci překonal o šest centimetrů dvacet metrů a skončil dvanáctý. Na finále by potřeboval o 20 centimetrů víc. Jeho tréninkový kolega a bronzový z loňského halového ME Ladislav Prášil kvůli natrženému břišnímu svalu musel svůj start v Sopotech odřeknout. |

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková a Jan Kucharčík

2

1/ Bronzový Jan Kudlička, stříbrná Jiřina Svobodová a zlatý Pavel Maslák
2/ Pavel Maslák
3/ Jan Kudlička

45,24 s – vítězný čas Pavla Masláka na HMS
45,24 s – druhý nejlepší čas Evropana v historii halové atletiky na 400 m a druhý nejlepší čas historie v hale „bílého“ běžce na 400 m
45,24 s – nejlepší výkon Evropana na HMS 2014 celkově
45,24 s – národní rekord, zlepšení Masláka o 0,42 s v porovnání s rokem 2013
45,24 s – vítězství o 0,34 s je čtvrtý největší rozdíl mezi prvním a druhým čtvrtkařem v historii HMS
45,24 s – 14. místo v halové atletické historii

Cesta k úspěchu? MAKAT A VĚŘIT SI

Když se den po finále procházel po známém dřevěném molu v Sopotech, téměř každý se s ním chtěl vyfotit. Pavel Maslák se svým triumfem a skvělým časem 45,24 s zapsal do povědomí i širší veřejnosti.

Troufal jste si až na takový čas? Jen třináct lidí ve světové historii běželo rychleji.

Už semifinále tomu trochu napovídalo, ale je to samozřejmě hodně rychle. Trochu jsem doufal, že bude čas ještě lepší, ale první dvoustovku jsem trochu překopl.

Jak jste si užil vyhlášení?

Pěkné bylo, akorát mi bylo hrozný vedro. I medaile je pěkná. Už jsem tedy viděl hezcí, ale tahle je zase nejceněnější.

Cítil jste před finále vůbec nějakou nervozitu?

Celou dobu jsem byl v pohodě, až ve svolavatelně jsem nad tím začal přemýšlet a byl trochu nervózní. Myslím, že se to podepsalo na první dvoustovce, že jsem až moc chtěl.

Nad čím jste před závodem přemýšlel?

Různě, říkal jsem si, co budu dělat, až vyhraju. Prostě věci, o kterých jsem neměl přemýšlet.

Jaká vede cesta k tomu, aby český sprinter porážel borce z Ameriky i Karibiku?

Určitě makat, makat a makat. Nic jiného v tom není. A věřit si.

Triumfem jste si vydělal 40 000 dolarů, co si dopřejete?

Asi hlavně klid, to je tak všechno. A až přijdu domů, tak si dám bramborový salát s řízkem. |

3

Výsledky halové sezony 2014 Pavla Masláka

Nové osobní rekordy ve všech disciplínách a vítěz všech finálových startů:

60 m: 6,65 s – mistr ČR, 5.–6. místo české halové historie
200 m: 20,52 s – český rekord, evropský výkon roku, druhý na světě
300 m: 32,15 s – evropský rekord, světový výkon roku
400 m: 45,24 s – český rekord, evropský výkon roku, třetí na světě
500 m: 1:00,36 min – evropský rekord, světový výkon roku

Křišťálová tečka za sezonou

Druhého triumfu ve Světovém poháru ve slopestyleu se v rakouském Kreischbergu dočkala snowboardistka Šárka Pančochová. Jako první Češka si tak zajistila zisk velkého i malého křišťálového glóbu za celkové vítězství SP ve freestyle snowboardingu a v disciplíně slopestyle.

„Je to super a jsem fakt ráda. Je to trochu zlepšení nálady po té olympiádě a mám hroznou radost!“ jásala Šárka Pančochová, která tráví v Kreischbergu vládu už při středních kvalifikacích. Z té jí suverénní výkon a jasná první příčka katapultovaly rovnou do finále. Ani v něm ale třidvacetiletá Češka nenašla přemožitelku a z vedoucí pozice ji nesesadila ani jedna z finálových rozjížděk. Z té první Pančochová vytěžila 91,5 bodu, průběžně druhá Finka Ikolová za ní zaostala o propastných 8,5 bodu. Ve druhé jízdě pověstná česká rebelka ještě čtyři body přidala a o jejím triumfu nebylo pochyb. „Až takhle jsem to neplánovala, ale v kvalifikaci i finále jsem viděla, že na to mám. Jsem ráda, že se mi podařilo odjet všechny čtyři jízdy, postupit do finále a tam to hned zkrájat takhle naložit. Některé holky z té špičky tu nebyly, protože dávají přednost prestižnímu US Open a já tak nemusela sáhnout po tom nejtěžším. Měla jsem ty prvky víc pod kontrolou, u nich pak nepadám.“

Druhým vítězstvím v sezoně si Šárka Pančochová pojistila nejen malý křišťálový glóbus za disciplínu slopestyle, ale také velký glóbus za triumf v celkovém hodnocení SP freestyle disciplín. Po běžci Bauerovi, skicrossaři Krausovi, skokanu Jandovi a biatlonistce Adamičkové se tak stala teprve pátým českým zimním sportovcem, kterému se podařilo ovládnout celkové hodnocení seriálu. „Je to obrovský úspěch. Šárka předvedla, že je jednou z nejlepších snowboardistek na světě, jezdila vyrovnaně a povedly se jí všechny čtyři jízdy, takže já jsem jako trenér úplně nadšený. A dva glóby? Neděláme snowboarding pro to, co za to dostaneme, ale proto, že nás baví. Ale je to samozřejmě krásná odměna,“ řekl trenér Martin Černík. „Jsou krásný a hrozně těžký, nevím, jak je dovezu domů. Dám je k babičce. Je nadšená, když má co ukazovat návštěvám,“ smála se jeho svěřenkyň.

Sbírka slopestyleových úspěchů Šárky Pančochové se tedy opět rozrostla. Na svém kontě má už druhé místo z mistrovství světa z roku 2011, vítězství v prestižním seriálu World Snowboard Tour, druhou příčku na X-Games z loňské zimy a páté místo z letošní olympijské premiéry slopestyleu v ruském Soči.

Výš, dál a ještě lépe

Šárka Pančochová má za sebou sezonu plnou životních úspěchů. „Ty výsledky jsou krásný, ale půjdu pořád dál, nechci, aby mi ujel vlak. Teď je potřeba se vyjezdit a naučit se nové triky, takže budu trénovat na velkých skocích. A taky bych chtěla věnovat víc času U-rampě. Ta mi vlastně dost pomáhá i ve slopestyle, protože je techničtější a kontrola prkna tam musí být stoprocentní,“ vysvětlovala po návratu z posledního Světového poháru novinářům věčně vysmátá snowboardistka.

Při pohledu na křišťálové trofeje před sebou ale přeci jen zvažovala. „Mám hroznou radost, že se nám to povedlo, dali jsme do toho velké úsilí. Povedlo se nám splnit kvalifikaci na olympiádu a přímo na ní jsme taky neudělali ostudu. A celou tu pohádku jsme završili těmi krásnými glóby, fantazie.“

O možnosti celkového triumfu ve Světovém poháru během sezony přitom vůbec neuvažovala. „Věděla jsem, že jsem nějak nahore, ale že až takhle... Začali jsme to vlastně řešit až na olympiádě.“ A právě v Soči padlo rozhodnutí vynechat prestižní freestyle podnik v Coloradu a dát přednost poslednímu závodnímu Světového poháru v rakouském Kreischbergu. „Vynechali jsme US Open, což pro mě bylo hodně těžké rozhodnutí, fakt jsem tam chtěla jet. Trenéři se ale rozhodli jinak a já jim za to teď děkuju. Zůstali jsme v Evropě a máme to doma, je to super,“ jásala znovu Pančochová.

Za riskantní krok odměnila v Rakousku trenéry suverénním představením. Vítězství by jí vynesly obě finálové jízdy. „Předvedla tam takový výkon, že by mohla konkurovat i klukům. Dávala triky, které jsem ještě nikdy u žádné holky neviděl,“ poklonil se jí kouč Martin Černík. „Hlavně bych ji ale chtěl pochválit za to, jak k tomu celou sezonu

přistupuje. Dostala se z komplikované zlomeniny klíční kosti, makala na sobě a do sezony vstoupila silnější než kdy dřív. Zimu jsme otevírali i zavírali vítězstvím ve Světovém poháru, a to je prostě bomba.“

Křišťálové glóby jsou pro třidvacetiletou závodnici liberecké Dukly kompenzací za smolnou olympiádu, kde jí nízké body od rozhodčích možná připravily o medaili. Přesto patří ty nejsilnější vzpomínky právě Soči. „Já mám hlavně radost, jak to šlapa celé poslední dva roky. Výkon jde nahoru, jsem konzistentní a stabilně jezdím lepší triky, to mě fakt těší. Nejvíc vzpomínat ale určitě budu na olympijské slopestyleové semifinále. Ta jízda byla úplně supová a měla jsem z toho strašně dobrý pocit. Trénink se mi nedařil, ale semifinále najednou takhle vyšlo. Zvládla jsem to psychicky a naložila to tam a pak ve finále zajela další skvělou jízdou,“ vrátila se duchem na olympijskou trať drobná snowboardistka, která se v Rusku vypořádala i s monstrózními skoky, jaké neměly ve světě obdoby. „No je fakt, že když jsem je viděla poprvé, napadlo mě, že tam asi umřu. Stála jsem tam a hranu dopadu viděla až nějakých padesát metrů daleko, to bylo hodně těžké skousnout, trvalo mi to. Jezdila jsem na menších skocích a až v ten semifinálový

den šla na větší. Bylo ale hodně psychicky náročné se na ty obří skoky zkoncentrovat, to byla fakt nálož.“

Šárka Pančochová byla nakonec v olympijské premiéře slopestyleu pátá a už natěšeně vyhlíží vrchol příští sezony. „Vlastně budou dva. Čeká mě mistrovství světa, kde chci zajet dobrý výsledek a těším se samozřejmě i na X-Games,“ přibližuje rodačka z Uherského Brodu. A její trenér doufá, že i příští zima proběhne ve stejné pohodě. „Přál bych si, aby všechno tak fungovalo i nadále. Šárka měla celý rok skvělé zabezpečení, ať od Dukly, Svazu lyžařů nebo partnerů. Bylo skvělé, jak o ni bylo postaráno, ona se tak mohla soustředit jen na ježdění. Nemuseli jsme obracet každou korunu a řešit, co ještě můžeme a co už ne,“ poděkoval na závěr nové sezony Martin Černík.

Text: Šárka Sudová
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Pančochová darovala vítězný dres řediteli Dukly Přišćákoví
- 2/ Šárka s trenérem Martinem Černíkem
- 3/ Tým Šárky Pančochové

MEDAILE v posledním den šampionátu

Teprve poslední den mistrovství světa v dráhové cyklistice v kolumbijském Calí se na jezdce v červenomodrobílé kombinaci na dresch usmálo štěstí. Do té doby čeští reprezentanti na oválu Alcides Nieto Patiño do bojů o medaile nezasáhli, ale v neděli 2. března se prosadila dvojice pražské Dukly Martin Bláha – Vojtěch Haček, která vybojovala druhé místo v madisonu.

V bodovacím závodě dvojic, v němž se cyklisté na dráze střídají a v rychlosti si předávají pozici, nestačili Češi jen na španělský pár David Muntaner a Albert Torres. V jízdě na 50 kilometrů patřili do kvarteta dvojic, které ujely plných 200 kol. Z deseti spurtů pětkrát bodovali a celkem si připsali 12 bodů, za což byli dekorováni cenným stříbrem.

Zatímco Martin Bláha již na světových šampionátech v madisonu medaili dvakrát získal, Vojtěch Haček nahradil, v kolumbijském městě ležícím v tisícimetrové nadmořské výšce, jeho stabilního partnera Jiřího Hochmanna. „Jirka měl začátkem roku tréninkovou kolizi s autem a do odlehu neměl natrénováno tolik, aby mohl na šampionátu startovat. Vojta měl naopak celou zimní sezonu výbornou formu, a tak se trenéři rozhodli pro něj,“ vysvětlil Bláha, který se loni stal vítězem tradičního silničního závodu Lidice.

„Letos jsme spolu nejeli žádný závod, nicméně jsme startovali už na mistrovství světa 2012 v Melbourne a ve stejném roce vyhráli Světový pohár v Pekingu, takže se docela dobře známe. Každý má zažitou trochu jinou techniku střídání, ale je to otázka několika tréninkových jízd,“ prozradil šestatřicetiletý stíhač. „Před startem jsme se dohadovali o taktice a měli v plánu – pokud nastane příležitost a budeme mít dobré nohy – pokusit se o kolo náskoku nebo za uprchlíky co nejvíce bodovat.“

Jenže hned první spurt vyšel zásluhou Hačekkého stoprocentně, což dodalo českým stíhačům klid. Závod se jim povedl a vrátili

se zvesela. Madison měl ale dramatickou koncovku, protože celkové pořadí nebylo dlouho známé. Bezprostředně po závodu se totiž z titulu radovali favorizovaní Belgičané, rozhodčí však nakonec po dlouhém prozkoumávání videa uznali protest španělské a švýcarské výpravy. Podle něj Belgičané na rozdíl od úspěšné čtveřice nezískali celé kolo náskoku, ale dostihli jen skupinu pronásledovatelů, což mimo jiné znamenalo i to, že se Bláha s Hačkem posunuli ze třetího na druhou pozici.

„Naše medaile přišla až v posledním dnu šampionátu, ale nejsme zase taková dráhařská velmoc, aby se medaile čekaly z každého mistrovství světa nebo Evropy. Na druhou stranu jsou v Dukle momentálně výborní dráhaři, kteří se umějí na velké závody dobře připravit, a v posledních letech vždycky někdo nějakou tu medaili utrhl. Můžeme si jen přát, aby to tak bylo i v budoucnosti,“ nechal se slyšet Bláha, který v madisonu získal už třetí medaili na MS – v roce 2009 byl třetí a v roce 2011 druhý.

V roli obhájkyně titulu v bodovacím závodě z loňského MS v Minsku startovala v Calí Jarmila Macháčková, ale závod se jí nepovedl a obsadila až patnácté místo. Na nejvyšším

Martin Bláha a Vojtěch Haček

Text: Milan Novotný
Foto: archiv ASO cyklistiky Dukla Praha

stupínku ji vystřídala Australanka Amy Cureová. „Bodovačka není závod, že by v něm někdo mohl dlouhodobě vládnout. Samozřejmě jsem chtěla dopadnout co nejlíp. Říkala jsem si, že skončit do pátého místa by bylo docela pěkný, ale bohužel to dopadlo mnohem hůř,“ konstatovala cyklistka, která svůj neúspěch viděla v tom, že neměla dobrý den.

„Tréninky v dějišti šampionátu probíhaly bez problémů, časy jsem měla nadějně, ale závod mi prostě nesednul. Sedm soupeřek dokázalo ujet o kolo a od toho se pak všechno odvíjelo. Nejelo se mi moc dobře a nepodařilo se mi odhadnout správnou chvíli jejich úniku. Byla jsem moc vzadu, ale popravdě v ten den jsem na víc neměla. Jela jsem domů zklamaná,“ dodala osmadvacetiletá cyklistka, která na šampionátu startovala i ve scratchi a skončila v něm o něco lépe – jedenáctá. |

S nejhorším výsledkem za poslední čtvrt století se vrátili čeští reprezentanti z mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchových zbraní v Moskvě. Jedinou medaili, bronzovou, získalo družstvo juniorek v pistolí, jehož tahounem byla Silvie Získalová z plzeňské Dukly.

Získalová pomohla k jediné medaili střelců

„Jedná se o talentovanou závodnici, která dokázala zabrat v důležitém závodě. Zatím sbírá zkušenosti, ale už několikrát dokázala, že předpoklady pro kvalitní výkony má,“ ohodnotil mladou pistolářku, světenkyňni trenéra Pavla Šafránka, vedoucí trenér plzeňských sportovních střelců Bohumír Pokorný.

Získalová k bronzu přispěla výkonem 379 bodů, který ji vynesl na solidní desátou příčku v soutěži jednotlivkyň, ale hlavně „psal“ pro družstvo. Markéta Kryrková a Tereza Přibáňová už tak úspěšné nebyly. Tým nasbíral nakonec 1 122 bodů a s přehledem skončil třetí, když před ním i za ním byla poměrně velká bodová propast.

Sportovní střelba je však v kulových disciplínách v krizi. Chybí mladí, není z čeho brát. Českou výpravu však dukláci podrželi, byť už nezískali žádnou z medailí, a to ani v běžícím terči, ve kterém se nám na velkých soutěžích během uplynulého čtvrtletí poměrně dařilo.

Januš nejel a scházel

Do Moskvy odcestovali pouze Josef Nikl a Bedřich Jonáš. Miroslav Januš, nejspěšnější střelec v historii, který z velkých závodů – OH, MS, ME a SP přivezl na sto třicet medailí, zůstal doma. „Míra měl po letech, kdy tým táhl, na začátku roku špatné výsledky. Navíc jsme měli informaci, že na šampionátu nebudou hodnocena družstva. Než aby se trápil, raději zůstal doma. Bohužel až na místě pořadatelé potvrdili, že se družstva střelců budou. Stačí jednoduché počty, abychom došli k tomu, že kdyby Januš

v Moskvě zastřílel průměrné výsledky v obou soutěžích, kterých dosahoval, měli bychom dvě medaile,“ litoval Pokorný.

V soutěži na 30+30 ran skončil Nikl s 571 bodem devátý a hned za ním byl Jonáš, který měl jen o bod horší výsledek. Ještě lépe si oba vedli v mixu na 20+20 ran, kdy Nikl skončil pátý a Jonáš sedmý. Oba získali 381 bodů. K bronzu chyběly jen dva...

Mazurové chyběl bod

Necelý bod chyběl puškaře Nikole Mazurové k finále, když v kvalifikaci nastřílela 414,9 bodu a skončila devátá. Společně s Adélou Sýkorovou a Gabrielou Vognarovou skončily v týmové soutěži páté. „Od Nikoly to je dobrý výsledek. Věkově patří stále ještě mezi juniorky, ale už střílí v ženské kategorii s výhledem na olympiádu v Rio,“ vysvětlil Pokorný.

Radost mu udělal i pistolář Jindřich Dubový. „Jeho 572 bodů a jedenácté místo sice na první pohled dobře nevypadá, ale letos poprvé střílí mezi muži a v pistolí je konkurence obrovská. Pokazil první série, kdy dal sedmičku a osmičku. Postupně se srovnal a střílel vyrovnaně a dobré série. Na lepší umístění už se nedotáhl, ale prokázal, že je bojovník a předpoklady má. Tohle byla nováčková daň, kterou zaplatí každý,“ uvedl Pokorný. Michaela Musilová skončila v pistolí 21. se ziskem 378 bodů. V této disciplíně viditelně chybí Lenka Marušková, která je na mateřské dovolené.

Dukla vyslala na šampionát i trojici juniorských puškařů. Petr Nymburský skončil 23.

s 615,2 bodu, Aleš Entrichel 31., když dosáhl 610,2 bodu. Jako tým skončili desátí. „Není to nic velkého, ale jsou to nejlepší juniorky u nás,“ naznačil Pokorný, že perspektivy české kulové střelby a zejména pušky mužů nejsou nijak oslnivé. |

Text: Karel Felt
Foto: ASO sportovní střelby Dukla Plzeň

Šanci odvál vítr

Vichřice nad Harrachovem vzala skokanům na lyžích možnost bojovat o medaili na mistrovství světa v letech na lyžích. Solidní výkony z nedokončeného závodu jednotlivců naznačily, že v týmové soutěži byly stupně vítězů reálným cílem. Reprezentanti ale o větrném víkendu nedostali šanci formu ukázat.

Tři týdny před začátkem šampionátu bylo v Harrachově krásně. Ještě úvodní dva dny mistrovství světa se konaly v ideálních podmínkách. Na víkend, kdy měly závody vrcholit, se ale počasí pokazilo.

„Je to škoda pro lidi i pro nás,“ litoval reprezentant Jan Matura, jeden ze tří zástupců Dukly, kteří do šampionátu zasáhli. „Vždycky se o nějaké té týmové medaili mluvilo, že by to bylo obrovské překvapení. Ale tady byl potenciál na leteckém můstku největší, co kdy byl, za tu naši éru. Je hodně týmů, které trápí zranění, nebo byly při letech poloviční.“

Že byly medailové naděje českého družstva, do kterého z Dukly patřili ještě Antonín Hájek a Jakub Janda, oprávněné, dokazuje součet výsledků z prvních dvou kol individuálního závodu. Česká čtveřice dala dohromady 1 338,4 bodů. Lepší byli jenom Norové a Poláci.

„Takhle blízko k tomu ještě nebylo, jelikož ke konci sezony se nám začalo dařit. I sebe-důvěra kluků je taková, že se o tom dá mluvit takhle nahlas,“ neschovával se reprezentační trenér David Jiroutek před závody.

Jenže vysněný medailový závod se nakonec vůbec nekonal. Jury musela během

šampionátu v Harrachově už v sobotu kvůli silnému větru zrušit dvě závěrečná kola součtež jednotlivců. V neděli vichřice ještě výrazně zesílila.

Vrcholem šampionátu tak pro české skokany byla dvě kola individuálního závodu, která byla uznána jako plnohodnotné výsledky. Ze závodníků Dukly se nejlíp dařilo Janu Maturovi, který se dostal díky skokům dlouhým 179 a 175,5 metru na čtrnácté místo.

„Skoky to nebyly stoprocentní, ale byly povedené,“ hodnotil Matura. „Samozřejmě když má člověk připočet kolem patnácti bodů, nebo pod deset, je to obrovský rozdíl. Pak z toho jsou patnáctimetrové rozdíly. Bojovat jsem. Je to lehké zklamání. Na druhou stranu být na mistrovství světa do první patnáctky je dobré.“

Matura měl na dojezdu druhého kola drobný karambol, když mu vypnula lyže. Situaci ale zvládl bez významnějších problémů.

„Rovně to není nikde. Na nějaké hroudě mi vypla lyže, byl to takový polopád,“ smál se Matura. „Když člověk spadne na ledu,

kombinězu může zahodit a to jsem nechtěl, tak jsem se snažil držet rukama nad sněhem.“

Daleko hůř dopadl Antonín Hájek, který po druhém skoku začal brzdít těsně před mantinelem, také mu vypnulo vázání a následoval nekontrolovatelný pád horní polovinou těla do hrazení.

„Nestalo se nic neobvyklého. Prostě jsem brzdil a vypla mi lyže. Pak už se to nedalo kontrolovat, takže jsem v relativně velké rychlosti narazil do zdi,“ líčí Hájek. „Kdybych věděl, jak to dopadne, tak bych začal brzdít dřív, ale kdyby mi nevypla ta lyže, tak jsem to normálně v pohodě dobrzdil. Po tom druhém skoku jsem byl ale i trochu naštvaný a začal jsem brzdít o něco později. Problém byl ale spíš v tom vázání.“

Hájek předvedl skoky dlouhé 174,5 a 167 metrů, což mu stačilo na jednadvacáté místo, o které se podělil s Jakubem Jandou. Ten skočil 179,5 a 167 metrů a se svým výkonem nebyl stoprocentně spokojený.

„První skok byl hodně pozdě. Při druhém byla stopa čím dál tím horší, já s tím mám velké problémy,“ popisoval Janda. „Na nájezdu je vymlácená zatáčka. V oblouku mu vyskočila špička ze stopy. Jak to tam se mnou trochu hodí, je tam obranný mechanismus,

že se trochu stáhnou. Hodně mě to zmáčklo a dostal jsem se do takové pozice, z které se to nedalo zvednout. Nedostal jsem správný směr, celou dobu jsem byl za lyžemi, tlačil jsem to před sebou, už se nedalo odletět.“

Janda nebyl během šampionátu fit. Týden před závody bojoval s teplotami, které si přivezl ze severského turné.

„Začalo mi to někdy v Kuopiu po závodě, už jsem byl horší, slaboučký. A v Trondheimu se to rozjelo naplno,“ líčil Janda. „Nejsem na tom furt nejlíp, horečka už je za mnou. Už jsem na nějakých třiceti sedmi. Pravidelně se měřím. Jsem jak ženská, která si hlídá teplotu, když chce otěhotnět.“]

3

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

4

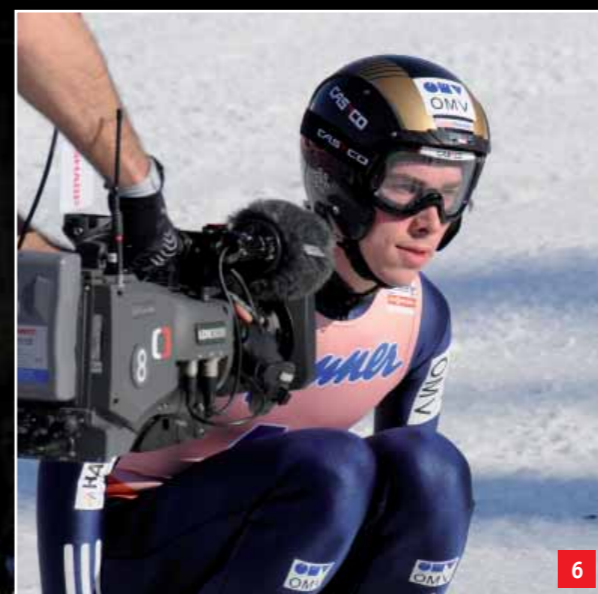
1/ Lukáš Hlava
2/ Jakub Janda
3 a 6/ Antonín Hájek
4/ Odvoz Hájka po jeho pádu
5/ Jan Matura

1

2

6

5

Lidi nám to stále přejí

Od olympijského triumfu snowboardkrosářky Evy Samkové uplynulo několik týdnů, oslavy přesto nekončí. Zlatá medailistka ze Soči má najednou víc povinností než před nejdůležitějším závodem kariéry. A její tým je na tom stejně.

Marku, už jste se na chvíli zastavil?

Na sněhu jsme po olympiádě dlouho nebyli, ale i tak byla ta trenérská úloha těžká a únavná. Samozřejmě se snažíme Evku trochu uchránit a dát všechny ty její akce nějak rozumně do kupy, aby nebyla úplně tuhá. Aby to mělo hlavu a patu a nebyla z toho všechno jenom naštvaná, což se docela daří.

Kdy vám to zlato došlo?

Hlavně mi došlo, jaká je s tím spojená práce a zodpovědnost. Docházelo mi to tak nějak po vlnách, ale byly tam i trochu depky a opravdu hodně nepříjemné stavy. Nejlepší byl můj tatík, který se hodně zasloužil o to, aby to takhle dopadlo. Pomohl sehnat peníze a deset let s námi zadarmo jezdil na závody, aby nám pomáhal. A pak byl..., jak bych to řekl, ... slavil pořad a vždycky jednou za čtvrt hodiny vykřikl radostí a juchal. Já tohle měl první den, on dva týdny v kuse.

Po návratu do Čech vás čekala spousta odměn a milých překvapení. Eva staví nejvyšší to, že došla koně. Co vede u vás?

Já koně nedostal, takže to mě nechalo docela v klidu (smích). Navíc jsem věděl, že ho Evka dostane a nápad to byl podle mě skvělý. Věděl jsem, že ji to hrozně potěší, protože závidí svým dětem, které mají od dědy půlku koně a ona nic. Takže to bylo vždycky: „To nemá cenu, tvoje děti už maj koně, i když jsou takhle malí, a já po tom toužím celý život a nemám ho.“ Teď k Vánocům jsem dal dětem sedlo a ony to samozřejmě moc neocenily. Evka, když to slyšela, tak zase říkala: „Tak já nemám ani to sedlo a tvoje děti ani nejsou nadšený, že ho mají.“ Takže pro Evku byl jednoznačně nejlepší kůň. A pro mě? Asi to, že lidi, které znám a mám rád, z nás mají dobrý pocit a jsou za nás šťastní. Musím zaklepat, zatím to není o nějaké zášti nebo závisti. Baví mě potkávat lidi, kteří jsou veselí a přejí nám to, je v tom strašně

pozitivní energie. Během našeho olympijského závodu se stala i taková zajímavá věc, ale nevím, jestli to sem patří.

Zkuste to...

Mám kamarády a známé na jižní Moravě a tam jsou samozřejmě hodně věřící. Náboženství tam funguje úplně jinak než tady v Praze, je to pro ně hodně silná součást života. V Rusku jsem na ně myslel, když jsme jeli s Evou po kvalifikaci nahoru na start a bylo před námi to nejdůležitější. Říkal jsem si, jestli bych jim neměl zavolat, aby se za nás trochu pomodlili,

Text: Šárka Sudová
Foto: Ivana Roháčková

přestože já věřící nejsem a nerozumím tomu. Nakonec jsem nevolal. A po návratu do Čech jsme zjistili, že za nás byly vedené mše svaté, aby to prostě dopadlo. Ti známí mi potom říkali, že to bylo všechno zařizené a že nechtěli nechat nic náhodě. To je strašně krásný pocit.

Vy jste s Evou ještě odjeli na plánovaný závod Světového poháru ve švýcarském Veysonnaz. Pád v tréninku a následné zranění ale šampionce ukončily sezonu.

Je tam takový krkolomný skok, který, když člověk neskočí ideálně, pošle ho to rovnou do boulí. Evka to v první jízdě přelítla, tak to pak chtěla udělat jinak, ale přehnal a to se dřepem, cukla s vrškem a už to bylo. Do bezvědomí neupadla, rovnou brečela, ale hvězdičky viděla ještě deset minut. Hodně jí bolelo rameno a hlavně kotník, ani jsme nesundávali botu. Vyšetření ukázala na čistou zlomeninu. Eva by ale do šesti týdnů měla být relativně v pořádku a bez vážnějších následků, takže ty zprávy jsou pro nás poměrně pozitivní. |

Sochař na snowboardu

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Jakub Flejšar, člen týmu olympijské vítězky Evy Samkové, je snowboardista a sochař v jedné osobě. Na hraně mezi sportovním a uměleckým prostředím se pohybuje už dlouho a překvapivě v nich vidí spojitost. Pro sochařinu nachází inspiraci v přírodě – na horách nebo v lese.

Platí, že uplynulá sezona je pro vás minimálně na nějakou dobu poslední?

Ano, ale neznamená to, že od snowboardingu úplně odejdu. Chci být sice víc doma a věnovat se sochařině, ale zároveň chci týmu kolem Evy pomoci s těmi nejdůležitějšími věcmi, takže pojedou na mistrovství světa a před tím i na soustředění.

Jak vnímáte podporu ASC DUKLA vašemu sportu?

Dukle za mnoho vděčíme a doufáme, že její podpora po Evině zlatu v Soči ještě vzroste. Chtěli bychom na tom být aspoň tak jako některá jiná sportovní odvětví Dukly, která nejsou zdaleka tak úspěšná jako my.

Od sportu k umění: Pocházíte z umělecké rodiny, ale co vás přivedlo k sochařství?

Dědeček byl grafik, máma je módní návrhářka, nevlastní táta je malíř, tak už zbylo jen to sochařství... Ale vážně, odmala mě bavilo hrát si se dřevem, dělat trojrozměrné věci. A jen v sochařině dokážu stvořit to, co si představím, takže proto jsem sochař.

Popište, prosím, postup vaší práce.

Začne to nápadem, který si zhruba nakreslím a eventuálně i popíšu, potom si v ateliéru udělám model, abych věděl, že to lze realizovat, následně venku, většinou na zahradě domu v Dejvicích, pracuji na vlastní soše a nakonec ji osadím do daného prostoru.

Jak byste charakterizoval svou tvorbu?

Svařím ocelovou kostru a vyskládám ji dřevem, takže jsem něco jako „skladatel“. Zajímají mě totiž spíš struktury věcí než jejich dokonalý tvar. Mé výtvořky jsou figurativní sochy, celé figury, půlfigury nebo hlavy, více či méně abstraktní, které se tvarem přibližují lidské postavě.

Zaujala mě vaše práce na proměně zahrady Botanicus v Ostré. Co tam tvoříte?

Úplně náhodou jsem se tam dostal k nehezcí práci, jakou si sochař může přát. V Ostré jsou nádherné tematické zahrady a mé sochy, které vlastně z přírody vyšly, se do ní teď zase jakoby vracejí. Vzniká tam sochařská zahrada, už v ní mám několik soch a lavičky a přemýšlím o rozhledně, o altánkách a zákutích. Krásná práce v krásném prostředí. |

Jak jste se dostal ke snowboardingu?

Odmala jsem jezdil na chalupu v Jizerských horách. Chytl mě lyžování, ve čtrnácti jsem přešel na snowboard, závodil jsem ve freestylu i snowboardcrossu, dostal jsem se do reprezentace a navázal na to jsem začal trénovat juniorskou reprezentaci.

V čem je Eva Samková výjimečná?

Má velký talent, obrovský cit pro sníh a je schopná předvést přesně to, co po ní jako trenéři chceme, což ne každý zvládne. Třikrát se stala juniorskou mistryní světa, což se nikdy nikomu nepodařilo, a už v této věkové kategorii své vrstevnice jednoznačně převyšovala.

Už dva roky před olympiádou jste prý věděl, že Eva vyhraje. Kde jste vzal tu jistotu?

Zaprvé jsem optimista. Zadruté jsme nejlepší trenéři na světě, protože Marek Jelínek vymyslel, jak přesně závodníky snowboardcross naučit jezdit. A zatřetí vím, že Eva naše poznatky dokáže stoprocentně využít.

O jejím vítězství nebylo pochyb. Bilanci třinácti vítězství ve třinácti startech, jakou se za minulý rok mohla pochlubit atletka pražské Dukly Zuzana Hejnová, totiž nemohl nikdo ze soupeřů v 55. ročníku novinářské ankety Sportovec roku 2013 nabídnout. V roce 2012 přitom skončila po olympijském bronzu až jedenáctá.

VE ZNAMENÍ „královny“ Hejnové

I na dalších předních místech se umístili zástupci Dukly. Za držitelkou zlaté medaile ze světového šampionátu v Moskvě na 400 metrů překážek a vítězkou Diamantové ligy skončil druhý oštěpařský mistr světa Vítězslav Veselý. Čtvrtou příčku obsadil veslařský šampion Ondřej Synek. Z kolektivů spadajících pod armádní sportovní centrum se umístila nejvýše jako čtvrtá kajakářská posádka mistrů Evropy a vicemistrů světa K4 na 1 000 metrů Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba. Kategorii Junior roku ovládly duklácké snowboardistky Ester Ledecká před Evou Samkovou.

Zuzana Hejnová navázala na předloňské vítězství další zástupkyně Dukly oštěpařky

Barbory Špotákové a zároveň prodloužila panování českých žen v anketě na osm dlouhých let. I když se po prvním kole hlasování dostala poprvé do elitní desítky a konkurence takových hvězd českého sportovního nebe, jako jsou rychlobruslařka Martina Sáblíková, hokejista Jaromír Jágr, fotbalista Petr Čech nebo cyklista Roman Kreuziger, věřila, že by jí prestižní ocenění nemělo uniknout.

„Nikdy jsem si nepomyslela, že bych mohla tuhle anketu vyhrát, protože tato jména jsou pro mě obrovskými osobnostmi. Připadalo mi něco takového nemožné, takže si vítězství hrozně vážím a mám z něj obrovskou radost. Proto jsem také moc ráda, že hlasující dokázali ocenit, jakou jsem měla výbornou

sezonu, a že pro ně byly moje výkony hodné přesvědčivými argumenty. Doufám, že jsem potěšila i všechny lidi kolem sebe, kteří se na mých úspěších podíleli, protože se nedjednalo jen o mou práci,“ uvedla svěřenkyně trenéra Dalibora Kupky 18. prosince při slavnostním vyhlášení v pražském Top hotelu, z něhož si jako vítěznou prémie odnesla čtvrt milionu korun.

Loňská atletická sezona je už dávno minulostí, ale Zuzana Hejnová na ni v závěru roku 2013 živě vzpomínala. Zároveň už také měla jasno o té letošní. „Všechna vítězství mám před očima a pamatuji si i různé detaily z těchto startů. V příští sezoně se zaměřím na mistrovství Evropy, z něhož mi chybí

medaile, a pak bych se ráda poprala o obhajobu vítězství v Diamantové lize. Bude to zase hodně nabitý rok. Nejtěžší období mě čeká v červnu, ale chtěla bych udržet výkonnost, jakou jsem předváděla v roce 2013. Samozřejmě by mě potěšilo, kdybych překonala svůj český rekord,“ prozradila o čase 52,83 „sportovní královna“, která prestižní cenu získala v předvečer svých 27. narozenin.

„Myslím, že vítězstvím v anketě Sportovec roku 2013 jsem dostala ten nejkrásnější dárek, jaký jsem si mohla přát. Fakt je, že se mi dařilo, na co jsem sáhla. Až mě překvapovalo, jak jsem vyhrávala jeden závod za druhým. Uvědomuju si, že minulá sezona je skoro nezopakovatelná. Hodně bylo znát,

že jsem výborně připravená a nepronásledovaly mě zdravotní problémy,“ připomenula liberecká rodačka.

V závěru minulého roku pak posbírala vavříny i v dalších významných anketách. Byla vyhlášena Armádním sportovcem roku, českým Atletem roku, stala se nejlepší evropskou atletkou roku, dostala se do tříčlenné nominace o nejlepší atletku světa a obsadila čtvrté místo v anketě amerického magazínu Track and Field News. Na jednu ženu docela úctyhodná bilance...]

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Vítězslav Veselý
- 2/ Ondřej Synek
- 3/ Zuzana Hejnová se svým trenérem Daliborem Kupkou ...
- 4/ ... Jarmilou Kratochvílovou...
- 5/ ... Jaroslavem Prišćákem a Kateřinou Bartošovou

Výsledky ankety Sportovec roku 2013

Jednotlivci

1. Zuzana Hejnová (atletika) 1 898
2. Vítězslav Veselý (atletika) 1 305
3. Tomáš Berdych (tenis) 1 165
4. Ondřej Synek (veslování) 1 140
5. Gabriela Soukalová (biatlon) 1 083
6. Roman Kreuziger (cyklistika) 1 082
7. Vavřínek Hradílek (vodní slalom) 912
8. Jaromír Jágr (hokej) 839
9. Martina Sáblíková (rychl obruslení) 828
10. Petr Čech (fotbal) 748
16. Pavel Maslák (atletika) 140
22. Lukáš Melich (atletika) 66
27. Jarmila Macháčová (cyklistika) 44
28. Jan Matura (skoky na lyžích) 44

Kolektivy

1. tenisté ČR (Berdych, Hájek, Rosol, Štěpánek) 546
4. čtyřlák na 1 000 metrů (Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba) 56
7. štafeta žen na 4x 400 metrů (Rosolová, Bartoničková, Masná, Zuzana Hejnová) 22

Junioři

1. Ester Ledecká 84
2. Eva Samková (obě snowboarding) 66

Sportovní legenda 2013

Jarmila Kratochvílová (atletika)

Půl století stará budova lázní generální rekonstrukcí omládla

Po tříleté opravě byla ve čtvrtek 16. ledna slavnostně otevřena zrekonstruovaná historická budova lázní s přístavbou moderní sauny na Julisce. Celý komplex významným způsobem zkvalitní sportovní přípravu a regeneraci armádních sportovců, zlepší podmínky pro přípravu vojáků, včetně rekondice a nabízí prostory k pořádání sportovních soutěží.

Pásku přestříhli před vstupem do objektu spolu s ministrem obrany Vlastimilem Píčkem starostka Prahy 6 Marie Kousalíková, náčelník Generálního štábu generálporučík Petr Pavel, ředitel stavební firmy OHL ŽS Petr Hankovec, ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Přišcák a reprezentanti armádního sportu – olympijský vítěz v moderním pětiboji David Svoboda, stříbrný z OH v Londýně skifář Ondřej Synek, bronzový kajakář Josef Dostál a medailista z HME koulař Ladislav Prášil.

Budova lázní byla zprovozněna v roce 1956 jako součást sportovního areálu Juliska, který o čtyři roky poz-

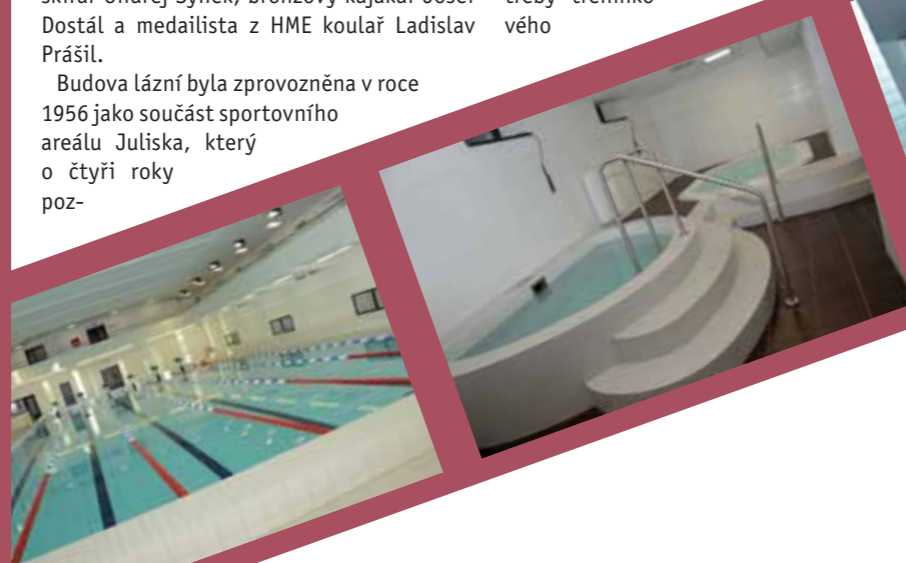
ději doplnil vybudovaný stadion s hřištěm a atletická dráha. Ve své době představovala budova moderní tréninkový komplex s tělocvičnou, posilovnou, bazénem, masérenami, šatnami a zázemím pro trenéry. Postupem času však budova ztrácela na modernosti a v posledních dvaceti letech, s prudkým rozvojem vrcholového sportu, přestala zajišťovat potřeby tréninkového

kvalitní prostory pro trénink i regeneraci, aby mohli dál skvěle reprezentovat na mezinárodních soutěžích a vozit medaile jako dosud," řekl tehdejší ministr obrany Píček s tím, že se i on sám do prostor, hlavně regenerace, těší. Generál Pavel ocenil, že se další

„Pro nás, dukláky, je dnes ‚oscarový den‘, a tam se hlavně děkuje,“ začal ředitel Dukly plukovník Přišcák. „Více než půl století stará budova prošla generální rekonstrukcí, a tak bych chtěl hlavně všem, kteří se na tomto díle podíleli, poděkovat. Sportovci by měli začít opravené prostory využívat začátkem února.“

Technologicky nejnáročnější částí rekonstrukce lázní byla především oprava plaveckého bazénu, u kterého bylo z ekonomicko-provozních důvodů potřeba zvednout dno a snížit tak hloubku vody. To si vyžádalo

a regeneračního procesu, zestárlo i vnitřní vybavení a technologie zajišťující provoz. Zejména z finančních důvodů se však důkladná rekonstrukce rok od roku odkládala.

„Jsem rád, že se konečně v roce 2011 podařilo realizovat modernizaci budovy a dnes zde můžeme nabídnout hlavně sportovcům

sportoviště otevřít, a vrcholoví a výkonnostní sportovci, ale i vojáci, jej budou moct využívat.

„Časový harmonogram rekonstrukce jsme museli přizpůsobit potřebám sportovců, zejména pak jejich přípravě na londýnské olympijské hry,“ přiblížil vedoucí projektu Karel Mazánek ze společnosti OHL ŽS, která rekonstrukci a novou stavbu zajišťovala. „Proto jsme nejprve postavili nový pětipodlažní pavilon sauny, a teprve po skončení přípravy na olympiádu jsme se v srpnu 2012 pustili do samotné rekonstrukce budovy lázní.“

kompletní sanaci stávajících železobetonových konstrukcí vany bazénu. Lázeňská budova byla dále vybavena moderním wellness centrem, infrasaunou, šatnami a sociálním zařízením. Dále jsou prostory využity pro kanceláře a technologická zařízení. Kromě společných prostor, přístupných oprávněně veřejnosti, jsou v budově vytvořeny zcela samostatné prostory pro zajištění sportovní přípravy armádních sportovních oddílů v atletice a moderním pětiboji a také prostory pro potřeby házené Dukla Praha.]

Text a foto: Ivana Roháčková

Jubilanti armádního sportu

V prvních třech měsících roku 2014 oslavili svá kulatá výročí tito bývalí reprezentanti armádního sportu:

Ferdinand DANÍŠ, nar. 1. ledna 1929, gymnastika

Nejlepší čs. gymnasta padesátých a šedesátých let minulého století. V armádním dresu poprvé nastoupil v roce 1951. Účastník olympijských her v letech 1952, 1956 a 1960, kdy byl vždy nejlepším jednotlivcem z čs. družstva (7. a 2x 4. místo). Bronzový medailista MS 1958 v soutěži družstev. Od roku 1965 trenérem v Dukle Praha, později v Dukle Banská Bystrica.

Pavel JÍLEK, nar. 6. ledna 1929, atletika

Přední čs. oštěpař, v armádním dresu startoval od roku 1951 do roku 1971. Stal se čtyřnásobným mistrem republiky (1953, 1955, 1956, 1957). Pětkrát reprezentoval, nejdále dohodil oštěpem 29 cm za 70metrovou hranici. Po ukončení aktivní závodní činnosti funkcionář armádního vrcholového sportu a trenér. Před pěti lety se ve finském Lahti na XVIII. mistrovství světa atletů veteránů stal mistrem světa v kategorii nad 80. let v hodu oštěpem výkonem 33,12 m.

Václav PATRMAN, nar. 17. ledna 1949, sportovní střelba

Původně atlet – překážkář s osobním rekordem 14,62 s na 110 m překážek v roce 1972, kdy závodil v dresu pražské Sparty. Později byl trenérem fotbalové Dukly Hradec Králové, která jako reprezentační družstvo čs. vojenského letectva působilo v divizi. Od roku 2000 do roku 2010 pracoval jako vedoucí trenér ASO Dukla Hradec Králové s takovými esy světové brokové střelby, jako jsou olympijský vítěz David Kostecký, Jan Sychra nebo Leoš Hlaváček.

František KNEBORT, nar. 19. ledna 1944, fotbal

Stříbrný medailista LOH 1964 v Tokiu a dvojnásobný čs. reprezentant se třemi góly. V dresu slavné pražské Dukly hrál v letech 1963 až 1969. V lize vstřelil 77 gólů. Po ukončení kariéry funkcionář dnes již neexistující Tatry Smíchov a Dukly Praha.

Jiří JEČNÝ, nar. 1. února 1929, fotbal

Dvojnásobný čs. reprezentant. Do ATK nastoupil v roce 1951. V rudozlutém dresu ATK, ÚDA a Dukly hrál plných 8 let. Podílel se na zisku tří titulů mistra Československa.

Jaroslav ŠLAMBOR, nar. 1. února 1949, parašutismus

V letech 1977 až 1988 a 1991 až 1993 byl šéftrenérem ASO Dukla parašutismu. Pod jeho vedením získali prostějovští parašutisté řadu světových a evropských prvenství.

Zdeněk VÁŇA, nar. 7. února 1939, atletika

Čs. reprezentant a šestnásobný mistr republiky v bězích na 400 m a štafetách 4x 100 a 4x 400 metrů. Sedmínásobný čs. rekordman ve štafetách (4x 200 m, 4x 220 yardů, 4x 400 m). Šestnáctkrát startoval v dresu Československa, zúčastnil se i LOH 1960 v Římě. Po ukončení aktivní závodní činnosti se stal úspěšným trenérem pražské Dukly. Lze jej právem považovat za zakladatele české desetihojařské školy, když do světové špičky přivedl Tomáše Dvořáka, Romana Šebrleho, Kamila Damaška a Jana Poděbradského.

Jozef PLACHÝ, nar. 28. února 1949, atletika

Vítěz HME 1972 v běhu na 800 metrů. Účastník Her XIX., XX., XXI. a XXII. olympiády, když v Mexiku v roce 1968 na 800 m obsadil 5. místo. Na ME 1969 získal na této trati stříbrnou medaili. Později se specializoval na patnáctistovku, v níž na LOH 1980 v Moskvě skončil na 6. místě. Po ukončení aktivní závodní kariéry byl několik let trenérem v Dukle Praha.

Jaromír VLK, nar. 4. března 1949, atletika

Držitel stříbrné medaile z HME 1980 a bronzové medaile z HME 1973 ve vrhu koulí. Pětínásobný mistr republiky s osobním rekordem 20,53 m, patnáctinásobný reprezentant. Po ukončení závodní kariéry trenér koulařů v Dukle Praha. Mezi jeho svěřence mj. patřili Jan Bártl, Jozef Lacika a Richard Navara.

Josef SMOLKA, nar. 22. března 1939, volejbal

Rodák z moravské „volejbalové“ obce Troubky u Přerova. Hráč Dukly Kolín, Jihlava a Liberec. Mistr světa z roku 1966 a bronzový medailista LOH 1968 v Mexiku. Rudozlutému dresu zůstal věrný i po ukončení aktivní kariéry, když se stal úspěšným trenérem liberecké Dukly.

Jaroslav HONCŮ, nar. 23. března 1939, lyžování

Reprezentant v běhu na lyžích, který po ukončení závodní kariéry slavil úspěchy jako vedoucí trenér ASO Dukla lyžování, v letech 2008 až 2009 vykonával funkci generálního sekretáře MS 2009 v klasickém lyžování v Liberci.

Očekávané události ve II. čtvrtletí 2014

Atletika		
MČR ve vícebojích	24.–25. 5.	Praha
EP mistrů sk. A	24.–25. 5.	Vila Real de Santo António – Portugalsko
		Praha – Juliska
MZ – MJO, DUKLA mítink	9. 6.	Ostrava
MZ – Zlatá tretra	17. 6.	Braunschweig – Německo
ME družstev	21.–22. 6.	
Cyklistika		
SP MTB	10.–13. 4.	Pietermaritzburg – JAR
SP MTB	24.–27. 4.	Cairns – Austrálie
SP MTB	23.–25. 5.	Nové Město na Moravě
SP MTB	30. 5. – 1. 6.	Albstadt – Německo
ME MTB	5.–8. 6.	St. Wendel – Německo
MČR silnice	24.–29. 6.	Praha
Kanoistika		
SP	2.–4. 5.	Milano – Itálie
SP	16.–18. 5.	Račice
SP	23.–25. 5.	Szeged – Maďarsko
ME maraton	13.–15. 6.	Piešťany – Slovensko
ME 23	27.–29. 6.	Paříž – Francie
Moderní pětiboj		
SP	2.–6. 4.	Káhira – Egypt
MMČRJ	12.–13. 4.	Praha
SP	30. 4. – 5. 5.	Budapešť – Maďarsko
SP	21.–25. 5.	Chengdu – Čína
MSJ	21.–26. 5.	Drzonkow – Polsko
SP finále	6.–9. 6.	Sarasota – USA
MEJ	17.–23. 6.	Minsk – Bělorusko
Parašutismus		
SP	13.–15. 6.	Rijeka – Chorvatsko
SP	27.–29. 6.	Bled – Slovinsko
Sportovní aerobik		
ME	28.–31. 5.	Vídeň – Rakousko
Sportovní střelba broková		
SP	8.–15. 4.	Tucson – USA
ČP	25.–27. 4.	Hradec Králové
SP	16.–25. 5.	Almata – Kazachstán
MZIWK	27.–31. 5.	Suhl – Německo
SP	4.–13. 6.	Mnichov – Německo
ME a MEJ	16.–27. 6.	Suhl – Německo
VC AČR	27.–29. 6.	Hradec Králové
Sportovní střelba kulová		
SP	26. 3. – 4. 4.	Fort Benning – USA
MZIWK	11.–13. 4.	Berlín – Německo
MZIWK	29. 4. – 2. 5.	Hannover – Německo
MZ – VC Osvobození	7.–11. 5.	Plzeň
SP	4.–13. 6.	Mnichov – Německo
SP	13.–21. 6.	Maribor – Slovinsko
MZJ HOPES	18.–22. 6.	Plzeň
Tenis		
MT Roland Garros	26. 5. – 8. 6.	Paříž – Francie
Veslování		
MČR distanční	12. 4.	Hořín
MZ	10.–11. 5.	Duisburg – Německo
MEJ	24.–25. 5.	Hazewinkel – Belgie
ME	30. 5. – 1. 6.	Bělehrad – Srbsko
MZ – Primátorky	7.–8. 6.	Praha
SP	20.–22. 6.	Aiquebelette – Francie
Vodní slalom		
MSJ a MS 23	21.–27. 4.	Penrith – Austrálie
ME slalom	30. 5. – 1. 6.	Vídeň – Rakousko
SP slalom	6.–8. 6.	Londýn – Velká Británie
MS sjezd	10.–15. 6.	Valtellina – Itálie
SP slalom	13.–15. 6.	Tacen – Slovinsko
SP slalom	20.–21. 6.	Praha

Text: Ivana Roháčková

Připravil: Petr Eliáš

DuklaSportem

kresba Milan Kounovský

smějeme se s

medaile, rekordy a tituly sportovců ASC DUKLA za 1. čtvrtletí 2014 (k 20. 3.)

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	1	0	0	1
Mistrovství světa	1	1	1	3
Mistrovství Evropy juniorů	0	0	1	1
CELKEM	2	1	2	5

Tituly mistra ČR: 20 (16 seniorských, 4 juniorské)

České rekordy:

Pavel Maslák (atletika, 200 m – 20,52 s, hala)
Pavel Maslák (atletika, 400 m – 45,24 s, hala)
Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:38,79 min, hala)

Světový pohár (konečné umístění):

1. Šárka Pančochová (snowboarding, freestyle)
1. Šárka Pančochová (snowboarding, slopestyle)

Podrobné výsledky: www.duklasport.cz
Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

Text: Ivana Roháčková

Šárka ještě není na vrcholu

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Snowboardistka Šárka Pančochová v roce 2010 poprvé vyhrála závod Světového poháru na U-rampě, a kvalifikovala se tak na olympijské hry, kde v této disciplíně skončila na 14. místě. O rok později vybojovala svoji první velkou medaili mezi dospělými, když ve slopestyleu dojela na mistrovství světa druhá. Kov stejné hodnoty získala loni při svém premiérovém startu na X-Games. Letos na OH v Soči skončila pátá, v konečném pořadí snowboardingové série World Tour obsadila druhou příčku a sérií úspěchů ve Světovém poháru si zajistila velký křišťálový globus ve freestyleu a malý globus v disciplíně slopestyle. Na těchto skvělých výsledcích 23leté „dračice“ z Uherského Brodu s přílehlavým talismanem Tasmánský čert má obrovskou zásluhu její trenér Martin Černík, bývalý snowboardový reprezentant i účastník olympijských her v roce 2006.

Jaké byly vaše první trenérské kroky s Šárkou Pančochovou?

Po ukončení své dlouholeté aktivní činnosti jsem přemýšlel, jakou cestou se mám vydat. A v roce 2008 se objevila Šárka, která mě zaujala především svojí všestranností.

V té době už byla juniorskou mistryní světa v disciplíně Big Air. Začali jsme intenzivně pracovat s cílem protlačit se v U-rampě mezi světovou elitu, což se nám po roce a půl podařilo, vešla se i do nominace na olympijské hry do Vancouveru. V dalších letech pak dosáhla na triumfy i ve slopestyleu.

Je příprava takové špičkové závodnice hodně složitá?

Náš sport se stále vyvíjí, zvyšuje se obtížnost odvážných triků, takže už je na profesionální úrovni, což je i příprava na vrcholné výkony. Patří do ní jóga, strečink, trampolína, akrobacie či skoky do molitanových jam. V Japonsku se trénovalo dokonce i s pomocí speciálních matrací, které simulovaly svah. Nejvíce je tento velký pokrok vidět vždy jednou za čtyři roky na olympijských hrách.

Můžete přiblížit spolupráci se svou svěřenkyní?

Šárka je cílevědomá, každou sezonu se snaží pro zlepšení své výkonnosti udělat maximum, za což je odměněna výbornými výsledky. Umí pozorně naslouchat a z mých rad se snaží vybrat vše, čeho je schopna použít. Je důležitá, aby měla i své názory a nebála se ani vlastního rozhodnutí. Při jízdě totiž musí improvizovat, nemůže se pomocí mobilu ptát, co má dělat. Proto i můj trénink směřuje k tomu, aby byla samostatná. Řeším spíše taktiku a psychologickou stránku, aby se před závody cítila v pohodě.

Jakou roli hraje ve vašem sportu psychika?

Obrovskou! V tréninku zvládne i obtížné skoky spousta snowboardistů, ale v závodě se jim rozklepou nohy a spadnou na první překážce. Je proto důležité, aby přístup k tréninku i k závodům byl stejný, čímž se také zmenšuje nebezpečí možného zranění. Čili chce to být v klidu, cítit vnitřní energii a musím říci, že se to Šárce daří. Dost jí v tom pomáhá i jóga.

Ovlivňují vystoupení Šárky některé nespravedlivé výkony rozhodčích?

Body hrají v našem sportu velkou roli a některé nízké ohodnocení její jízdy může Šárku samozřejmě mrzet. Snažím se ji však naučit, aby se soustředila jen na sebe, což se daří. Není možné, aby ztrácela potřebnou energii kvůli verdiktům sudích. Chce to však podat kvalitní výkon a pak se nemusí řešit, zda rozhodčí ohodnotili její jízdu správně, nebo ji poškodili.

Lze říci, že s letošním účtem Šárky jste spokojený?

Určitě! Jsem moc rád, že zvládla nápor zodpovědnosti i popularity. Je to čistá holka z vesnice, která netouží po roli celebrity a nemá ani zájem se zviditelňovat v každém časopise. Miluje snowboarding a je ochotna pro zlepšení svých výkonů udělat maximum. To vše mě motivuje do další práce. A bez nadsázky chci ještě dodat, že Šárka zdaleka není na vrcholu. Věřím, že se máme ještě na co těšit.

Máte už společný program na nejbližší období?

Především – za poslední čtyři roky udělala obrovský kus práce a po této cestě chceme jít dál. V březnu pod dohledem mého trenérského kolegy Jožina Toufara se bude v Itálii a Rakousku snažit zlepšit po technické stránce. V dubnu se pak za ní vydám do Colorada, kde trénuje většina světových hvězd a s nimiž si Šárka už dobře rozumí. Větší pozornost budeme věnovat U-rampě s cílem, aby byla nejlepší univerzální slopestylearka a do další sezony byla co nejlépe připravená.

Odlet a návrat sportovců

Jan Kudlička a Pavel Maslák